

העולם הזה

ההאשמינות

נגד

המ"שפורה (2)

ההוכחות בפרשת

עמוס בן-גוריון

*

הרשימה המלאה

של שערוריות ישראל

*

פרשת שייקה:

כיצד קופחו הנכים

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורכי-משנה:
דוב איתן, אורי סלע

עורך כתוב:
סליב קשת
הכתב הראשי:
אליהו כרמל

עורך תבנית:
אהרון צור
צלם המערכת:
יהודה זעירא

חברי המערכת:
ישראל ביכר, ניצה גבי, איתן נבירי, ילי גליק, דוד הורוביץ, רותי זר, רותי זר, אברהם חזקוני, אוסקר טאובר, משה לשם, אביבה ספן, עמוס קינן, שלמה קרן, אלי תבור.

הצייר הראשי: עורך דפוס: מנהל מעבדה: שמואל ברוור, אריה אריאל, נתן רוז

ר"ח גליקסון & תל"א.ב.י. מען חסברקים: "עולמפרט" ת. ד. 136, טלפון 26785. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. 1905 ישראל בע"מ, ת"א טל. 23204.

אין המערכת אחראית עבור תוכן המדיניות פלבר עבור מדיניות המערכת תחת הכותרת "דו"ח לצרכי", "דו"ח לכוח", "דו"ח לנוסע" וכו' המוכנות על ידי חברי המערכת ונבדקות על ידי המערכת. "דו"ח לכוח" כולל מדיניות מטעם פלבר ומונחים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכנם ולדעות המובעות בהן ושאינן משקפות כי שום דבר. צורת שחיה את דעות המערכת.

העתון הנקרא ביותר בידינו

21.4.56

מנגנון הבילוש פעל בשבוע שעבר כהלכה. יומיים לפני שהופיעו בשוק הגליונות הראשונים של העולם הזה, כבר היתה הכתבה הז' מלאה על השתיחות במשרה מונחת על שולחנות כל אנשי הצמרת המעוניינים. אחרי שקרא אותה, החליט עורך המפקח-הכללי, ע' מוס בן-גוריון, להגיש את משפטו נגד שורת המונחים.

אני שמח מאד על החלטתו זו. בירור משפטי הוא, למעשה, הסיכוי היחיד לברר עד תומה פרשה מסוג זה, בה מעורבים מאות אנשים שלא יאמרו לעולם את האמת אם לא יישררן בחקירת שתי וערב. אין כל ספק שרק סירוף בו העקשני של אבא חושי, בשעתו, להגיש משפט נגדנו, מנע את גילוי תמונת השחיתות החושיתית עד תומה. כמו אבא חושי, התנגדו גם הפעם רוב יועציו של עמוס בן-גוריון להגשת המשפט. אם הוגש בכל זאת, הרי יש לוקף, כנראה, את הדבר על חשבונם של אביו, דוד בן-גוריון, יון, שתבע בירור משפטי יסודי.

אורחי המדינה רוחשים עדיין אמון בלתי מוגבל למנגנון המשפטי. זה הישג אישי מכריע של שופטי ישראל, פרי עשרות משפט טים, כמו משפט קסטנר בהם העזו שופטים לצאת בגלוי להעמיד את צד מצפונם מעל לצורכי המשטר המפלגתי הקיים.

אולם יש לסייג אמון זה בהערה חשובה אחת. גם המשפט שבמנגנון המשפט מאבד בהורגה את כל ערכו כאשר גם המשטרה וגם התביעה הכללית כפופות ומשועבדות לאינטרסים צדדיים פסולים. גם השופט הגאון ב' יותר יכול רק לשפוט את האנשים המבואים לפניו על ידי התביעה והמשטרה. בארץ אשר שכבה רחבה של אנשים, ביניהם פושעים לאומיים וכלכליים מועדים, מחוסנים מפני כל פעולה מצד זה, בה מטושטשות פרשות ומועלמות הוכחות בסיטונות, פותח ערך ה' שיבוט הכלתי-חלול.

פרשת רומק הוכיחה שאין זה רק תהליך פאסיבי של אי-הבנת פושעים לדין. התהליך יכול להיות גם אקטיבי: ביום הוכחות כוזב בות באמצעי סחיטה ושחד. מוכרח להיווצר מצב — ויתכן שהוא כבר קיים בישראל — בו חוששים אנשים פשוטים לקום למען ה' צדק ונגד השחיתות, בידועם היטב כי מלא עוצמתה של המשטרה עלולה להתגייס נגדם. אין זו הרגשה נעימה.

על כן, המאבק לטיהור המשטרה הוא כה חיוני. הוא חורג מכל מסגרת מפלגתית. להפוך, שחיתות של נציגי כמעט כל המפלגות בכנסת היא הוכחה חותכת לכך שרשת השחיתות פרוסה על הקואליציה האופוזיציה כאחת, כימין כשמאל. המאבק יכול להישען רק על המוני האזרחים עצמם — אותם אורי חים שהריקו בשבוע שעבר את הקיוסקים מגליונות העולם הזה ולא השאירו במאות מקומות אף טופס אחד של העתון ביום ה' ששי בבוקר.

השבוע נשאלתי מכל עבר: כיצד אתם משיגים חומר כל כך מקיף על פרשיות השחיתות? האמת היא שחקירה כזאת אינה עניין של

חיל הרגלים

הדין פונה אליכם על מנת שתעלו נושא כאים בעונתכם הנפוצה, הנראה לי ראוי ומסונן לכך יותר מכל עתון אחר: הוחם חיל-הרגלים. מסיבות שונות, אין חיל הרגלים מוכר וידוע אצלנו כשאר החילות, להוציא מן הכלל גוף אחד בו הצנחנים. ולתקן מעוות זה אני פונה אליכם.

לעצמי אני משמש בחיל-הרגלים לא כרובאי, אלא כמשמש רובאים אחרים, אך ניב זה בא אלי בעל-בחי. אולם דקא משום כך אני יכול ביתר בהירות לראות את היחס אל חברי מצד האישי כרובאי.

חיל קרבי — בחיל הרגלים — הוא אותו חיל שעם כל רחש קטן, בערבות הנגב, או על רוכסו הנליל ובעמקיו, מונח ממטותו ונוזע אל הנבול. הוא אותו חיל האורב למתנכלים ליושבי הנבול והעושה לילדיו כימים, לעת עתה, למניעת פורענויות בישוי הספר ובארץ כולה.

איש חיל-הרגלים הוא זה, שבשעת רגיעה חי בשרה, זוחל, מתפושל, רק, קופץ, שוקע בבוקר, מתכסה אבק, אינו אוכל ואינו ישן דיו ועל הכל מותר על צרכיו האינטימיים והמינימליים של חיל רגלי.

הרובאי הפשוט בנדר הכרבי הוא זה שאינו מתחשב לא בחורף, לא בקיץ, לא בקור ולא בשרב, לא ביכולת שברגל ולא בהורים זקנים והקוקים למיכיתו.

חיל הרגלים הוא החיל המותר על מנוחתו, יומם וליל, על מנת שאשר אורחי המדינה יוכלו לנהל את חייהם באין מפריע, ומזה יחס תושבי המדינה אל אותו רובאי? הם כמעט ואינם מכירים אותו. הם לא יוכלו אולי ואינו דיו ועל רום אותו. לא להתעלם ממפעלים שונים למען הועד למען החיל וכו' — אך הללו פרטים מצומצמים בלבד.

מה יש לעשותו מן הראוי הוא שהאדם הקטן מן הרובא יכיר קורם כל את איש חיל הרגלים. עליו לדעת להכיר בינו לבין החיל.

עליו למדוד לזהות את הרובאי הפשוט על מנת לדעת להתנהג עמו, למשל, בבואו לתופסת 48 שעות אחת לחורש.

ואין לך דרך טובה לכך מעתה, ועתה נכון יותר מהעולם הזה. זה העתון שעורכיני היו לוחמים במלחמת השחרור, ושכין קוראיו נמנים אנשי מלואים ובני נוער.

עליכם מוטל להביא את חיל הרגלים בפני קוראיהם, בפני העם כולו.

ש. קאולי, צה"ל

חינוך לדידי עובדים

ידידותם של עמוס בן-גוריון ושייקה ירקוני החלה לא בכית-הספר כדורי, כפי שציננתם (העולם הזה 553), כי אם עוד בכית-החניון לילדי עובדים של ההסתדרות ברח' בצלאל התל-אביבי.

תלמיד כתם לשעבר, תל"א.ב.י. כוח סוף... הרגשה נפלאה של אור שטורה... אלימלך שורק, מאה שערים, ירושלים

כה לחי המשיכי בדרך זו ונלו השחיתות על אנשים האוחזים כרסן המשטר בארץ.

צבי ציבלוסקי, דוד מורח, אסא רור, טנברג, יואב סלון, מחנכים הגליל העליון

אני מתפלל על כי איש לא חשב להעניק לעמוס בן-גוריון את אות הכבוד בעד נבחרות העילאית בניהול חתנת משטרת פתח-תקוה במלי חמת השחרור...

אלהו גלבע, צה"ל יישר כוחכם על שהעומם לחשוף את המצב בצמרת המשטרה. אם אחרי פרסום דברים מסוג זה, לא יתפטרו עמוס בן-גוריון וששתו סדר מן המשטרה, הרי יוכיח הדבר כמאה ערים כי משהו רקוב בממלכת שימריה...

מניין יקה עמוס בן-גוריון ככה לממן את משפטו נגד שורת המונחים?

זיה שמיר, פתח-תקוה באמת בושע שעור המפקח-הכללי של משטרת ישראל נתנור בשיכון עלוב כמו זה שליכם הויל העניק לו בחסרו. הוא מתאים יותר לי, שריכב פשוט.

שמעון לוסיג, רמת-גן

הבריחה הששיית

לאחר קריאת מאמרם על "המנדט השני" (העולם הזה 553), המכת כי קיימות שזוש אפי שריות: המנדט כרמים בסיעה לחוק-לארץ, דבר משה לבצוע, נוכח ההנבלות על הנסיבות, התי עוררות עת-ההקלה שתדרוש את הפלת ממשלת פלוסק, גם דבר אי סיכוייו אפסיים, והאפשרות השלישית — ישיבה בחסר מעשה שתוצאותיה לא יאחרו לכוא.

דן וקסלדרמן, תל-אביב

ותתרוצץ...

...מועמדת לציברית 56' אותה נערה שרצה בכנר סוג א' ראש ממשלת ח"ר בחנוך קרב מסיכוב בלו לרחובות (העולם הזה 553). היא מוכרחה להיות טיפוס צברי מובהק, מי תהיה כיום מוכנה, במקום לבסוע בנחיות בטרמפ, לרוץ עם מחלקת ח"ר, וזאת רק כדי להרים את המוראל של החברה ולא להיתעם מכך שיתשובה למטרופול?

האז זו מי שתהא, ברור כי יש בה מתכונתה העיקרית של הצברית האופיינית: אינה עורבת לעצמה חישובים של תועלת וכדאיות.

ירום ויס, פרדס כץ

המועמדת מתבקשת להתייצב ברצח קלה במערכת.

עוד כמה צבריות כאלה שאת תמונתן פרסמה בעולם הזה (553), ואברהם אהלי לקבל רש נחיתות, או לשפר את רמת ה' פורט א"א לארצו לציונים טובים יותר בממלכת און לי כל רצון שנענה, ולו גם צברית, תעלה עלי באותה השטחים.

לוי גולדברג, תל-אביב

מי אמר שהוא מושחת?

הערתו של הקורא יצחק הללי על הכנסת הכתבה על חני-המלך כמור, "דת" במקום, "שחי" תות" (העולם הזה 550), יחד עם הסברו המוצלח, מקומם בכפאס נטורי-קרתא, ואם כבר כהעולם הזה, אזי באמת במדור, "שחיתות"...א...א... זכות יש לקורא הנכבד להנן על רוחנו הלאומית? האם הוא עצמו מהיר לחלוטין?

אני מצטער, אך הוא לא הצליח לשכנעני שאני מושחת. אולי אני אייטיב לעשות זאת ממנו, לנביו. ככל היהודים הטובים, הלכתי גם אני להציק בכנסיה, בחני-המלך. מדוע מתוך סקרנות ותו לא. לזה קוראים, "אדם המטמא את רוחו" אני קורא לזה אדם הרוצה לדעת, לראות ולשמע הכל. אינני מוכן להשאיר זאת לעולם הבא, בעצם, אני מוכן למסור לקורא הללי, כפרם על הערתו הנאונית, את העולם הבא שלי.

יעקב, וול'אביב

צודק הקורא יצחק הללי דרישה אחרי טכנים התיים זרים היא שחיתות. מי שמע על נויים משתתפים בשמחות יהודיות?

ישראל כהן, כפר-טבא

שזחן מנופץ

פרסום תמונת המאבילות בנית (העולם הזה 553) פגע באיפיו עולי מדינות. במדינה, זהו מנהג בברכי חסר כל משמעות של שכבות פרי מיטביעות שאינו מקובל אצל כל יוצאי מדינות.

יעקב טריני, רמת-גן

הקורא טריני טועה. מנהג ניפוצ השולחן נהוג רק כשית אבי המשפחה, בא לסמל כי במות המפרנס נופץ שולחנה הערוך של ה' משפחה.

אדי קונסטנטינוביץ

דעותיה של חיה הררי (העולם הזה 552) על העיתונים שממש בקאל, ניתנות בצורה חריגה דית מובהקת, להוציא את אדי קונסטנטינו, שהוא "ממוצא רוסי", כדבריה.

יצחק י. הללי, ירושלים

באמונה, בחור צעיר הנני, וזיה נערה נאה, והחילות לבלוע את דבריה כשאני כבר מאוהב דביע — אולם עד שהנעתי לסוף, ירד הרביע לשמינית. חיה, "צברית פשוטה" יופי חיו מהי הרעשו שמא נשאר את פולחן הצבריות לתל רים וליהודים תלשים — ונתתיים אליה, תחת זאת, באותה פטוט שאנו מחבבים את חיה בני ללה.

בכבוד של חיה במקומו מונה, וחביבה היא עלינו מכל היפהפיות של הוליווד יחד, אולם מקומה בבית בעל פטוט מלבבת, בקר וידים בעלי פטוט מלבבת, ואולי, מפעם לפעם, גם בטרם, בתפקיד פשוט ומלבב.

סטודנט, ירושלים

בהדרתו של סטודנט פשוט ומלבב?

עיתונות?

ההקבעת לדיד קרליבך את התואר נבל (העולם הזה 547) והשתיכות מפלגתית מפא"יית, יתר על כן, הדבר בא בקשר להוצאה לאור של קומץ מאמריו על הודו, שהם, לבני דיד, גולת הכור הרת של עבודתו, אילו אם היא עתונותית. אני מקוה שהיתה כאו פליטת קולמוס, אחרת יש לקרוא לזאת עתונות.

גולורצקי, תל-אביב

יחנה גטרי, רקדנית: "את הצברית האידיאלית קל יותר למצוא בבנות הקבוצים, ביהוד ביליים הצעירות, מאשר בבתי-הקפה של רחוב דיזנגוף."

בת הכפר בגיל שש-עשרה לערך היא הטיפוס האידיאלי. היא נראית אז כאלה, דקת גו ושיבירה, בעלת טבעיות פראית המעורבת בחן ועדינות בכל ההליכות. אולם רק כשהיופי הטבעי מתמזג עם אינטליגנציה ואדיבות, מתקבלת התמונה המושלמת. מה שחייב להדביל את ה' צברית מכל בת אחרת הוא יושר הלב וגילוי הלב האופייניים לה כל כך, עם קצת תוספת של נימוס וטאקט."

הכנוניה

מיטב הדור יצא. מירע הדור נשאר. וכמו שאמר אותו אדם נאצל מעין-חרוד: „גופלים, ההולכים ראשונה ו" אחד מכל שני לוחמים נשאר בשדה-הקרב.

לפתע, באמצע המלחמה, קמה מדינת יש-ראל, וקם מנגנון שלם של השלטון החדש. מניין באו אנשיו? הם לא באו מן החזית, כי הלוחמים היו עסוקים. רק פצועים מעטים הגיעו משם לעורף. זוהי האמת ההיס-טורית: בשעה שמיטב הדור הזה עסוק בקרב, הורכב הגרעין הרא-שון של שרשרת השלטון בישראל מבין האנשים שנשארו בעורף.

יתכן והדבר היה בלתי-נמנע באותו מצב. יתכן שהשרותים חשובים לא פחות מפלוגות הרובאים בחזית. אולם כל זה אינו משנה את עובדת-היסוד: באמצע המלחמה, בימי גאות ההתנדבות, קם משטר של משתמטים. משטר זה יצר את האווירה שהשתררה במדינה, שעוררה מרירות כה רבה בלב הלוחמים החוזרים.

על כן נפלו הפלמ"ח וכל שאר מסגרות ההתנדבות. על כן יכול היה להתרחש פשע לאומי כה מרעוב כמו שוד הרכוש הנטוש, שעשרות מליוני לירות ממנו נדדו לכיסים פרטיים. על כן יכלו לקום אותם הספסרים שאייאפרו כלל לתארם ללא חברה-שותף פיהם בצמרת המדינה, ואשר אכלו כל חלקה טובה של המגזרים, השילומים ותקציבי המדינה. הלוחמים הקימו את המדינה. הלוחמים משתמטים הקימו בה את המשטר.

אם היה ספק בכך, הרי בא הלקח הגדול של קרן המגן והוכיח את הדבר. מבחינה נפשית היתה קרן המגן חוזרת כללית למקרה של מלחמה. היא גילתה אילו חלקים בעם נכונים ליום הגדול ומכונים לשעת ההתנדבות, ואילו חלקים לא.

הלקח היה חד וברור: דלת העם התיצבה במערכה כזב שלם. ואילו שכבת הספסרים, השלטת על כלכלת המדינה באמצעות שותפיה בהנהלת המנגנון, ייקה בפני המדינה. אין כל טעם להעמיד פנים כאילו היה זה גשם ברכה.

העם האמריקאי היה מסוגל, בימי מלחמת קוריאה להתחלק לשני חלקים: הרוב הגדול, שנשאר באמריקה וחי כאילו לא קרה כלום, והמעוט הקטן שסיכן את חייו יומיים ושעה שעה, עמד מול טאנקים, רוסק עליידי פגזים. הדבר היה אפשרי, כי המלחמה היתה רחוקה מאמריקה. חצי כדור-הארץ הפרד בין אולמיר-הריקודים של ניו-יורק לבין שדות הוועה של הונגקונג. ארוכה הדרך מגדות היראל אל מרחבי עמק המיסיסיפי.

אולם מלחמה כזאת לא תיתכן בארץ-ישראל. שום אוקינוס לא יפריד בין הלוחמים במדבר הנגב ופיני לבין אחיהם בחזית „אכדיה" ו„תרמור". מרחק שדוש שעות נסיעה.

האחריות האמיתית רובצת על ה"אנשים ההגונים" — בידם לקיים משטר זה או להרסו.

האנשים ההגונים עודם רוב — גם בצמרת המדינה. צמרת הצבא מצטיינת בנקיון-כפיים, והוא הדין לגבי אנשים רבים בראש שאר השרותים ונציגי ההתישבות במפלגות. אם הם רואים כיום את תפקידם העיקרי בטשטוש השערוריות, בסתימת פיהם של מגלי-האמת, הרי הם מקבלים על עצמם אחריות גוראת.

אין מרפאים מחלה על-ידי העל-מת הסימפטומים. מרפאים אותה, בשעת הצורך, באיזום האכזרי של הממנה. לא גילוי השערוריות פוגע במורא של העם, אלא עצם קיומן והתפשטותן.

יתכן כי רבים מן המשטטשים הם בעלי כוונות טובות. אולם ככוונות טובות אלה רצוי שהדרכו של העם לגיהנום. בימי פקודה, תהיה השחיתות כסכין העוץ בגב הלוחמים. נתן אלתרמן המשיב בשירו ההיסטורי את הנורע העברי הלוחם למגש של כסף. הבה ונדגדג בעוד מועד כי מגש זה לא יימכר ב"שוק השחור".

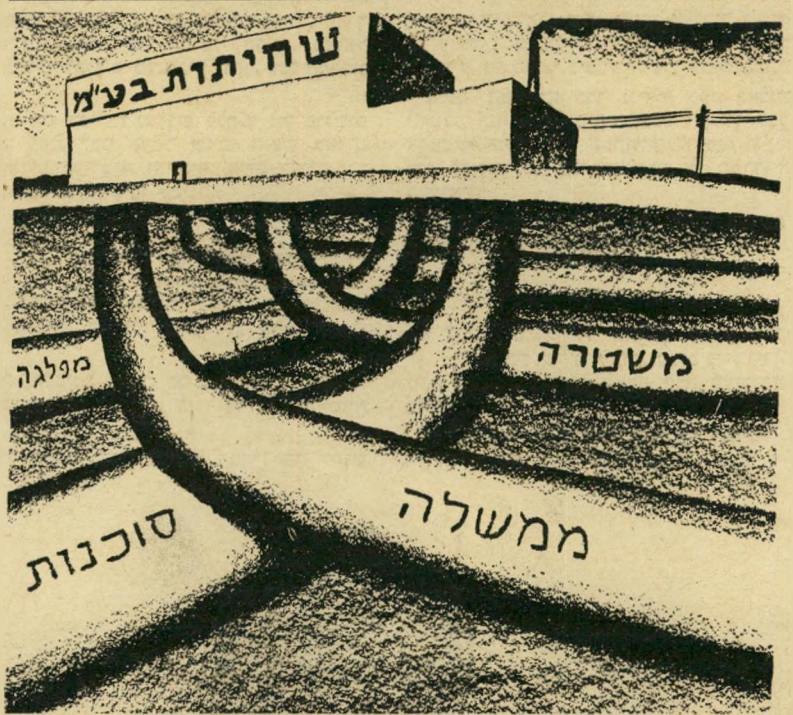
רת. בהרל וליגום, ירקוני וסרה, הפכו לסמל המשטר. כשמוכר השם בן-גוריון, שוב אין לדעת אם הכוונה למפקד העליון של חיילי צה"ל או לשותף של חברת-יופיוף.

שערורייה אחת מפוצצת את השניה, כמו מוקשים מחוברים בשדה-מוקשים. מסתבר כי נוהג כללי הוא ברוב משרדי הממשלה כי הפקידים הבכירים ביותר מחלקים לעצמם ולבני-משפחתם הזמנות ומיכרום על מאות אלפי לירות, ובכלל זה הזמנות ומיכרום ה"נוגעים לכספים שהם קודש לבטחון המדינה. שותפויות של ראשי מחלקות וסוחרים פרטיים מפוקפקים הן תופעה מקובלת, צינור טבעי להוצאת מליוני הלירות של התקציב. זה נוגע לכספים שהם קודש לבטחון המדינה. זה נוגע לכספים שהם קודש להצלת יהודים. זה נוגע

הרי מעתה יש לשתף בענינים גם את הארץ פוזיציה, ולהקים מועצת-בטחון כללית.

אכן, זוהי תכנית מצויינת. היא מודה בקיומה של השחיתות, הבזבוז והרקבון המפלגתי, והיא מבקשת להכניס תיקונים. יש בה רק שני פגמים: היא לא תוגשם, וכך דמיון כינה ולבין תוכנית אמיתית לשעת-חירום היא מקרית בהחלט.

המלחמה היא המשבר העליון לגוף הלאומי כשם שמחלה אנושה היא המשבר העליון לגוף האדם. אדם בעל גוף בריא ורוח איתנה יתגבר על אותה המחלה, הקוטלת במהרה חולה-לב או חולה-עצבים. אומה בריאה בנפש ובמבנה תעמוד במבחן המלחמה, אך

לכספים שניתנו למדינה ככופר על דם הנרצחים באירופה.

שוב אין כל טעם להעלים זאת: קם בארץ מעמד שלם של ספסרים שהתעשרו על קר בוז הגלויות, הגשמת חלום הדורות.

קיים מעמד בעל השפעה אדירה המתעשר על צרכי הבטחון.

ואם תפרוץ מחר מלחמה, הרי אותו מעמד עצמו עתיד להתעשר על דמם של החללים ועל דמעותיהן של האמהות.

אלא אם כן יגדעו זרועותיו בעוד מועד.

מצב נורא זה לא נולד לפתע פתאום. יש לו היסטוריה. כאי לזכור אותה, אם רוצים למנוע את הפרק הבא בסיבוב השני. בסוף שנת 1947 היה ברור לכל אדם בישראל כי סכנה של השמדה גופנית טוטאליית מאיימת על 650 אלף גבר ואשה, זקן ונער בארץ-ישראל. בנפשו של כל צעיר בישראל התחולל מאבק קצר אך מכריע. חלק הלך ליחידות הקרבות, חלק נשאר בעורף.

לא היה כאן שום מקרה. שום צו לאומי לא הועיל או הוזק. כאן היתה הכרעתו של המצפון האישי. שום אדם לא נשאר ביחידה קרבית אם רצה בכל לבו לנטוש אותה. שום אדם לא נשאר בעורף אם רצה בכל לבו ל"הגיע לחזית".

משטר רקוב עלול להתמוטט בה ולהמיט שואה על עמו.

המכונה הלאומית אינה זקוקה כיום לכמה תיקונים קלים, להידוק בורג פה ולניקוי צינור שם. היא זקוקה לאובר-הול כללי, לבדק חמור ויסודי של המשטר.

בשעה שסכנת כליה מאיימת על המדינה כולה, לא די בפיתורי כמה פקידים — אפשר לפטר את מחצית פקידיו הממשלה, הסוכנות והקרנות, לפחות מבלי להזיק במאומה לפעולות הדרושות. לא די בקואליציה חדשה, כי יש צורך בחיסול כל המשטר המפלגתי הרקוב הקיים. ולא די לומר „פזיה" על פרשות השחיתות, כי יש צורך לבקר בברר ולמלוך את המשטר, שהפך שחיתות כללית זו לאפשרית.

אייאפרו להכין את העם לקראת המלחמה על חייו באמצעים ביורוקראטיים. הביורוקראטיה כבר מגויסת היום עד לכוס התה האחרונה.

השחיתות אינה ענין של יחידים פורצי-גדר. לא קומץ קטן של סיקחים הוא הפושט את עור המדינה ומחלק אותו בין חבריו. זהו משטר כלכלי. משטר חברתי. מעולם לא היתה האווירה הציבורית בי מדינה כה מורעלת כמו דווקא בשבועות אלה, בהם מבכות אמהות את חללי אהיבתה וכנ

אתה זוכר את התמונה: ילד שזרם, עיניו פקוחות לרוחה מרוב התרגשות, מגיש בחרדות-קודש את קופת-החסכון שלו לפקיד משרד-הבטחון, בשבוע הראשון של קרן-המגן. הוא ויתר על חלומי הנכסף ביו-תר — סוודר חם לחורף — כי שמע שעמו בסכנה.

זהו צד אחד של המטבע. באותו זמן עצמו היה קיים בחוקפו הסכם בין משרד הבטחון לבין מר שיקה ירקוני, לפיו מסר משרד-הבטחון את המכוניות ה"משומשות" שלו למכירה. לפי הסכם זה היה שיקה ירקוני צריך להרוויח — לפי הודעתו שלו לבית-המשפט — רבע מיליון לירות יש"ר. ראליות במכה אחת, ללא שום טרחה, כמ"תחון. רבע מיליון לירות שהיו שייכות למש"רד-הבטחון, לחיילי ישראל.

זהו הצד השני של המטבע.

רביאלוף ייגאל וידן אמר שעל כל אדם להרים את תרומתו לקרן המגן כאילו הוא שוכב בשוחה וזקוק לנשק כדי להתגונן מפני טאנק העולה עליו. זהו הדין לגבי אדם פשוט. אין זה, כנראה, הדין לגבי מנהל משרד הבטחון, בשעה שהוא מטפל בעשרות מליוני הלירות העוברות תחת ידיו. שהרי ביטל הסכם זה רק אחרי שקמה שערורייה ציבורית, ואחרי שביצע בשנים האחרונות שורה שלמה של עסקאות דומות, בסכום של כמה מליוני לירות.

היזר ופזר הבטחון — השוואה זו צובטת את הלב, כי המדובר בנשק המגן ללוחמים. אולם בדיוק באותה מידה צריכה לצבוא את הלב כל אחת מעשרות שערוריות השחיתות שנודעו בימים האחרונים בלבד, והמקיפות כמעט את כל שטח-החיים הציבוריים במדינה — החל מן המשטרה, שומרת החוק, וכלה בסוכנות היהודית, האחראית להצלת יהודים.

אווירה של מלחמה פרושה על פני הארץ. מאות אלפי אזרחים השלימו עם הרעיון ש"יתכן ובעוד חודשיים, שלושה יעמדו במש"בר הגדול של חי אנוש, מול פני הסכנה ה"עליונה. אולם השחיתות ממשיכה לשחק ב"עליצות כאילו לא קרה כלום.

בויכוח הגדול על בעיות הבטחון והחוק בכנסת, בו האשימו כל הסיעות זו את זו (בצדק) בחוסר דרך ופתרון, הוכיח יגאל אלון את ההבדלה הנושנה אודות האנגליה הזקנה שנקברה בימי הבליוץ הנאצי תחת אי המפורל של בני מופצץ. אחרי שעות ארוכות של עמל מפרך עלה בידי המצילים לפנות את ההריסות. הם מצאו את הזקנה חיה ושלמה, כשהיא מחבקת בידיה בקבוק סגור של קוניאק.

„לשם מה לך הבקבוק הזה?" שאלו ב"תמהון.

השיבה הזקנה: „את זה אני שומרת לשעת-חירום!"

הביע יגאל אלון אז את דעתו: שעת-החירום כבר הגיעה, ואין טעם לדחות את הנקיטה באמצעים המתאימים לחומרת השעה. דומה שטענה זו נתקבלה כי כעבור ימים מעטים פירסמה ועדתו של פנחס לבון את תכנית מפיא"י לשעת-חירום. היתה זאת תכנית מורחב מאד.

אפשר למצוא את הצעת-לבון בערך כך: מאחר שקיים מצב-חירום, בראי דהתחזית בשמירה על עשרת הדברות.

מסתבר שבימים כתיקונם השחיתות היא בסדר, בזבוז כספי המדינה למען שעשועי הפקידים ופרנסת חברי-מפלגה נאמנים מותר גם הוא. אולם מאחר ששעת-חירום הגיעה, יש לצמצם את השחיתות ולהקטין את ה"בזבוז, ואם עד עכשיו חולק השלל על פי בסיס מפלגתי קפדני, בהתאם לקואליציה,

כיצד מופעל הקשר הסודי?

בו לא הצליח המרכז לקבל רשיון. שני קילומטרים קרוב יותר לתל-אביב, הוקם שלט שהזמין את נהגי המשאיות לקנות את יופיפם במכרות המלך שייקה.

לא ירוק, ירקוני

ל תה הניעו הדברים להתנגשות גלויה. הכורים הותיקים, חרושי הקמטים ומיובלי הידדים, ראו את עצמם פתאום מחוסרי פרנסה. הם לא הבינו כיצד, למרות שחלק מהם עבד במקצוע זה דור שני, קופחה זכותם למחיה ונמכרה לבעל-הון ירוק.

ביום ה-11 באוקטובר 1952 צעדו אנשי המרכז לעבר השכן המצליח. הם דרשו בורות, או לפחות הסבר מדוע גידונו הם להתמוטטות כלכלית. או הכירו דמות חדשה, לא בבגדי עבודה: מר ישעיהו ירקוני, מנהל חברת כורים, הופיע במכוניתו הפרטית.

לגביו לא היה כל צורך בבירורים. "אנחנו נחטל אתכם!" הבטיח. ההגשמה באה בעקבות ההבטחה. הוא הפליג במכוניתו, וכעבור דקות ספורות בלבד חזר בראש שיירה של מכוניות משטרה.

משטרת-ישראל, שלא תמיד מצליחה לרכז כוחות גדולים כל כך בן רגע, עלתה הפעם על עצמה: במכוניות ישבו, כאילו הוכנו מראש, 50 שוטרים דרוכים לקרב. החלו מאסרים המוניים. 50 חלוצי זיפוף הוטלו לתוך מכוניות המעצר.

אמנם המשטרה כבר נסקלה פעם באבנים משפטיות בגלל פרשת חברת הזיפוף צור (העולם הזה 953). בית-המשפט העליון קבע אז, נוכח התערבות דומה: "לא מצאנו כל אסמכתא חוקית לכך שכתחליף לדרכים ולתרופות הקבועות בחוק רשאית המשטרה להעמיד, בלי פקודה לכך מבית-המשפט או משרד ההוצאה-לפועל, את המנגנון שלה לשרות הצד המעוניין".

למרות פסק דין קטלני זה, שניתן בפרשה קודמת, לא היססה המשטרה גם הפעם לפעול במלוא כוחה לטובת צד מעוניין מאד.

אדם הופיע במקרה

ל גמרי במקרה נודמן לפתע במקום קצין-משטרה גבוה, שגר בקירבת מקום, בחילה של שלום ליגום. עמוס בן-גוריון, עוזר המפקח הכללי, שהיה בלי ספק עמוס עבודות מטה נכבדות, התפנה לשעה קלה מעיסוקיו הנכבדים, כדי לחזות בפעולתם הנמרצת של פיקודיו.

אחד העצורים, ששירת יחד עם המייגר עמוס בן-גוריון בצבא הבריטי, בימי מלחמת העולם השנייה, זעק לעבר קצינו לשעבר: "דחילק, עמוס, עשה משהו!"

אולם ראש מחלקת האירגון של המשטרה החליט להפגין איהתערבות מוחלטת. הוא הסתגר במכוניתו הפרטית של שייקה יר-קוני, אשר גם הוא סקר בנחת את פעולת המשטרה.

אותם כורים תמימים לא ידעו עובדה פשוטה אחת: בדיוק ארבעה חודשים ו-11 יום לפני יום המאסרים, בתאריך האחד ביוני 1952, רשם לפניו רושם השותפויות בירו-שלום כי בחברת כורים נוספו שני שותפים חדשים, המחזיקים כל אחד במניה אחת מ-11 מניות החברה. שני החברים החד-שים: עמוס בן-גוריון, קצין משטרה; יעקב קנר, קצין משטרה.

חיל הקשר

כ מו כד מצביא מצליח, ידע שייקה ירקוני, לשעבר איש הצי הבריטי, כי מערכה מוצלחת בנויה קודם כל על יעילותו של חיל הקשר.

שייקה היה קשרוני מאוד. בכלכלה מונופוליסטית כמו של ישראל, הקשרים האישיים חשובים מן הלירות. אם כי הלירות עוזרות לפעמים לרכוש ידידים אישיים. זהו מעגל קסמים שהספיק כבר לבנות כמה אימפריות כלכליות מקסימות בישראל.

חלוצי הזיפוף כסופי-השיער לא היו ה-אחרונים שלמדו זאת זו בדרך הקשה. למדו זאת גם הצעירים משוטף-האברים, שחזרו משדות מלחמת-העצמאות.

הציוד המשותף של משרד הבטחון נמכר, לפחות להלכה, על-ידי מיכרזים. יוצאת מ-כלל זה, בתור לקניית ציוד זה, קבוצה של נכי מלחמת-העצמאות בשם נעורת. נכים אלה, שכולם בעלי 50% נכות ומעלה, קיבלו בצורה זאת את שיקומם.

למעשה, הכירו כל משרדי הממשלה ב-זכות הקדימה של קבוצת הנכים. זכות זו אושרה גם על-ידי מבקר המדינה. האיש ש-אירגן סידור זה לשיקום הנכים היה מנהל מחלקת השיקום של משרד הבטחון ישעיהו חיינברג.

אולם במצב זה חל מיפנה מפתיע. ישעיהו

(וראה שער)

ה שבוע הגיש עמוס בן-גוריון תביעה משפטית על הוצאת דיבה נגד שורת המתנדבים, שגילתה את קשריו המוזרים עם כמה מאליה-הון בישראל. הוא עשה זאת בניגוד לדעת יועציו, אולי מפני שחשב כי העובדות המתפרסמות כאן לא יחדעו

לציבור. העובדות נוגעות לשותפות הזיפוף המפורסמת, בה מחזיקים מניות קציני המשטרה עמוס בן-גוריון ועמוס קנר.

ענף הזיפוף בסביבות תל-אביב נולד בערך יחד עם בנו בכורו של העסקן הציניי הסוציאליסטי דוד בן-גוריון.

היה זה מקצוע חלוצי, קשה ומפרך. את הזיפוף בימים ההם נהגו לאסוף מקרקעית הים, כשהכורים עומדים עד מותניהם במים. הם נהגו לקום לעבודה בארבע בבוקר, לחזור אחרי רדת החשיכה. היה צורך להתחרות בעבודה הערבית הזולה, להסתפק לפעמים בהכנסה של שני גרוש ליום.

את הזיפוף היו מובילים, עד ערב מלחמת-השיחור, על גבי גמלים. בתחילה היתה הדרך קצרה, כי את הזיפוף כרו על שפת-הים העירונית, לא הרחק ממרכזי הבניה. מאוחר יותר, כשאולו מקורות הזיפוף הסמוכים, נדרו הכורים לחופים מרוחקים יותר. הם התרכזו מעבר לירקון, בשטחי הדיונות מצפון לעיר.

היה זה ענף אשר תמיד נועד לפירענות. לא פעם היו הכורים נאלצים לחתום נגד פולשים למיניהם, שביקשו לגזול מהם את שטח מחייתם. פעם, לפני כעשר שנים, הופיע במקום שבת בדואי שלם. שתקע את יתדות אוהלו השחורים בערימות הזיפוף. אולם לצידם של חלוצים אלה עמדו שומרי החוק. הפולשים סילקו הכורים המשיכו לכרות.

שרשרת הפזיזות

כ די לעמוד מול פלישות וסכנות במלוכה, ובעיקר כדי לסלול במאמצים משותפים דרך כורכר יקרה למקום הכריה, התארגנו קבוצות הזיפוף לחברת-ג אחת, המרכזת מכירת זיפוף.

מלחמת השיחור, שהפסיקה את פעולת הבניה, הפסיקה זמנית גם את כריית הזיפוף. הגמלים גויסו לשירות לירושלים ולא חזרו. לכשהתחדשה העבודה, חזרו 90 כורי הזיפוף לשטח שלהם מעבר לירקון.

מדי שנה, בדרכו בין הבאנק לדואר, היה מזכיר המרכז ניגש למינהל המחוז כדי לחדש את הרשיון הקבוע לכריית זיפוף בשטח. כשבא לחדש את הרשיון לשנת 1951, ציף תה לו הפתעה. החידוש השיגורי לא ניתן. תחת זאת, הוסבר למרכז כי השטח הוא שטח פיתוח, מאחר שעומדים להתחיל בו בבניין ובסלילת כבישים, ולכן על כורי הזיפוף לנדוד צפונה או דרומה — להת-רחק ממרכזי הבניה עוד יותר. בקשתם לקב-לת רשיון על השטח הצפוני הסמוך נדחתה אף היא מאותן הסיבות. פירוש ההודעה: התיקרות ההובלה ואבדן הדרך הפרטית שסללו מכספם.

לכורים לא היתה ברירה. בשטח הוצבו פקחים, שמנעו מהם להפר את האיסור. הם השלימו עם גורלם, הרחיקו צפונה לחוף הרצליה.

מכרות המזק שייקה

מ ה גדולה היתה הפתעתם של חברי המרכז, כאשר יום אחד נוכחו לדעת כי מספר המכוניות הבאות למפעלם להט-עין זיפוף התמעט בצורה מבהילה. היתה לכך סיבה משקית טובה: במקום הישן, שמעבר לירקון, אותו מקום עצמו אשר ה-חזיקים נושלו ממנו בטענה כי זהו שטח פיתוח, הצליח בכל זאת מישהו חדש לנעוץ את מגרפות דחפוריו. בדרך הסבוע, העדיפו הקבלנים לקנות את הזיפוף הדרוש להם במקום הקרוב (ועל כן זול) יותר.

הסתבר כי במקום שנכשלו החזיקים ב-חידוש הרשיון הצליחו אנשים חדשים בער-לם הזיפוף. היו אלה פישל דוברשקולנה ויצחק שטיבל, נציגיה הפעילים של שותפות חדשה לגמרי לכריית זיפוף, חברת כורים. הרוח היתה בחברה זו היה כבר אז כורה הזיפוף הבלתי-חתיק, ישעיהו ירקוני.

הכורים חרקו שן, הביאו את טענותיהם בפני כל המוסדות — ללא הועיל. אולם גם לסבלנותם היה גבול. גרגיר הזיפוף ששבר את גב ההחפור היה כיבוש נוסף של חיל ירקוני.

ביום בהיר אחד, בשנת 1952, הופיע רכב ירקוני ופרשיו שני קילומטר דרומית למכ-רה המרכז, על חוף הרצליה, בשטח שגם

האיש בצל: זוהי תמונתו הראשונה של רבי-המיליונר שלום ליגום המת-פרסמת כעתונות. קשרי ליגום עם סכך העיסוקות טרם הוכתרו סופית.

לאן זאגט הקהל

כמו בכל שנה
למכירת העונה
20%
הנחה ממשית
בכד המחזקות על כל הסחורות
המוכנות. בגדי גברים ומעילי
גשם — לגברים וגברות

תל-אביב
 רח' אלנבי 43
 רח' נחלת בנימין 39

ירושלים
 בנין גנרלי
 רחוב יפו

חיפה
 מרכז מסחרי חדש
 הדר: רח' הרצל 28

במדינה

המתנוסס על הבית הישן מול מלון גת-רימון בתל-אביב שוב לא יפאר בקרוב קונסוליה כללית, אלא צירות אוסטרית.

הכנסת

עדותו של הח"כ

לדיון עמדה הצעה יבשה: לבטל ברוב המשפטים הפליליים את החקירה המוקדמת המתנהלת כיום בבית-משפט השלום, לפני שהמשפט מועבר לבית-המשפט המחוזי. נגד זה התייצב משה סנה, שאינו משפטן, אך סבר כרופא-עצבים, כי הניח את אצבעו על הנקודה הרגישה: לדעתו בא החוק להגדיל את סמכויות המשטרה והיועץ המשפטי, ל"צמצם את סמכות המשפט.

פנה "הדוקטור" לעבר שר-המשפטים ה"ממושקף, שישב לפניו ליד שולחן-המשפט: לה: מה היה קורה לולא היתה מתקיימת חקירה מוקדמת בפרשת ח"כ הפועל-המזרחי רח"י ישראל רוזנברג, שהואשם על-ידי היועץ המשפטי בהברחת כספים? במקום להשיג זיכוי בשעת החקירה, כפי שקרה, היה מובא רוזנברג למשפט כנאשם, ושמו היה מוכתם לנצח.

"בית גבוה". זה היה יותר מדי לשר-המשפטים. בניגוד למקובל קפץ ממקומו, ביקש רשות להתערב באמצע הדיבור. תוך כדי כך אמר כמה מלים שזימומו באולם כיתוש עוקצני.

"היועץ המשפטי לא יכול היה לדעת כי אדם מסוים, שגם הוא חבר כנסת, יעיד בבית-המשפט בשבועה את אשר העיד..."

כל אחד מקומץ הנוכחים באולם ידע למי התכוון: חבר-הכנסת של המזרחי, מרדכי נורוק, לשעבר מועמד למשרת נשיא המדינה, שהיה מסובך בפרשת רוזנברג, מסר עדות שלא שיכנעה את השופט החוקר כל עיקר, אך הספיקה כדי להשיג את זיכוי של רוזנברג מחוסר הוכחות. בפסק-דינו הגדיר השופט עדות זו במלים חריפות.

היתה זו הפעם הראשונה שגם שר-המשפטים הטיל בגלוי ספק בעדותו של הח"כ המזוקן, הפותח את כל נאומיו במלים: "בית גבוה!"

עתונות

שתיקה רועשת

משך שבוע כמעט ולא היה נושא אחר לשיחות בחדריו של ראש-הממשלה, בהת-יעצות מנהלי המשרדים, בתור לאוטובוס ובבית-הקפה, דנו אורחי ישראל בשרשרת השערוריות הקשורות עם צמרת ממשלת-ישראל.

רק קול אחד נעדר לחלוטין בויכוח: קו-

העם

חוכמה רומאית

Bis dat qui cito dat!

"הנותן מהר, נותן כפליים!" אמרו הרומאים. הם התכוונו לומר כי ערכה של מתנה עולה כפליים כשהיא ניתנת בזמנה.

השבוע היה נדמה כי בישראל ינתן פירוש חדש לאותה אימרה: הממהר למלא את חובותו המוסרית, סופו שיידרש לשלם פעמיים — פעם בשביל עצמו ופעם כדי למלא את החלל הנוצר על-ידי השתמטות בעלי-היכולת.

כיסים נעולים. כשעלתה השבוע רש"מית ההצעה להטיל על אורחי המדינה מס-מגן, הודרו שרתאוצר לוי אשכול להבטיח כי הדבר לא יהיה כך: מי שכבר שילם את חלקו לקרן-המגן בהתנדבות, יידרשו ממנו פחות. אולם מעטים התייחסו להבטחה זו ברצינות: קשה היה להניח כי אחרי כשלונם של מס-ההכנסה ושל קרן-המגן להגיע אל כיסי איליהוון, יצליח בזאת דווקא המנגנון של המס החדש.

כמו כל מס אחר בישראל, יפול מס-המגן על שכמם של מעוטי היכולת, ובעיקר על העובדים השכירים שקל לנכות את מסייהם ממשכורתם. החברות הגדולות מחוסנות מפני אמצעים פרימיטיביים כאלה.

יחסי חוץ

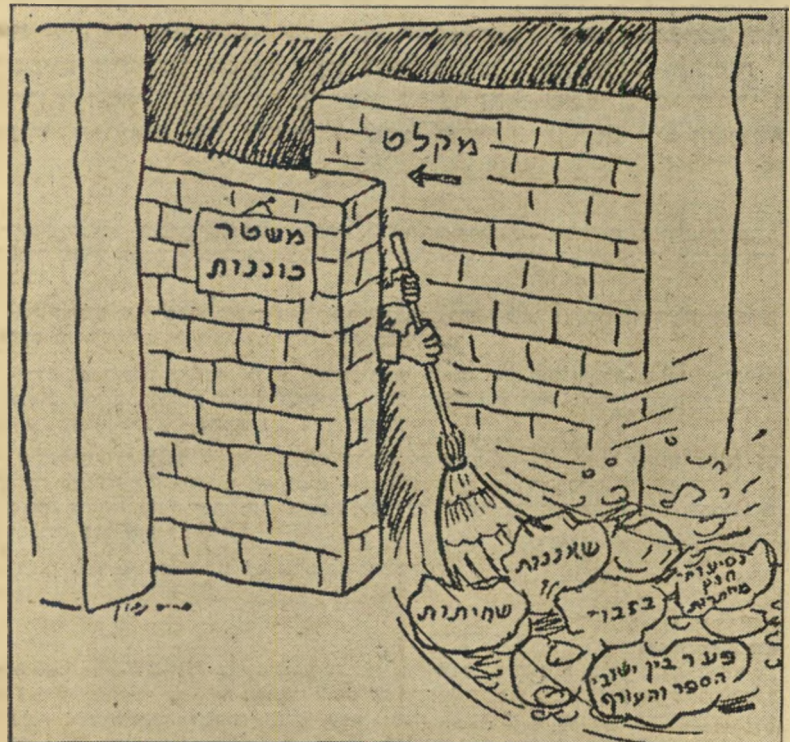
אדום לבן אדום

פרשת היחסים בין ישראל לבין אוסטריה היתה תמיד עדינה מאד. אף כי מדינת-הדא"נובה הקטנה נחשבה רשמית לארץ שנכ"בשה על-ידי הנאצים, וזכו יהודים רבים מדי כי הכובשים טבעו כמעט בים של פרחים וגשוקות כאשר פלשו, לפני 18 שנה, ליבירת הוואלס.

גורם שני היה פרוזאי יותר: עד כה סר-בה אוסטריה בעקשנות לשלם את הפיצויים ה"נורשים" על-ידי ישראל, שעה שכובשיה-לשעבר הציפו את המשק הישראלי בשילוי-מיהם.

פניה סודית. אולם קשה להיות ברוגז בזירה הבינלאומית. עם שיחרורה הסופי, בשנה שעברה, חזרה אוסטריה הקטנה בי-צעדי ענק לבמה האירופית. קבלתה הקרובה לאו"ם הפכה ודאית, והשפעתה בארמון האפיפיור גדלה אף היא בהתמדה. השבוע הסיקה ממשלת ישראל, בסודיות מוחלטת, את המסקנה הבלתי-נמנעת. אחרי שרחתה בשנים האחרונות כמה פניות בעל-פה של נציגים אוסטריים שהציעו לכונן יח-סים דיפלומטיים, פנתה ישראל השבוע רש-מית וסודית אל ממשלת אוסטריה, הודיעה על נכונותה לקבל את ההצעה.

תוצאה ודאית: הדגל האדום-לבן-אדום

תכנית לשעת-חירום (אריה נבון ב"רבר")
 המשלם מהר, משלם כפליים

כוונתיה רציניות, ושיחשבת כמובן על הכרות וחברות לאחר מכן.

אני מחפש מועמדת שתהיה לפחות נח-מדה, לא סלזית ולא משעממת. ואילו אני אספה אותה בחכונה שלא תסולא בפז: נבריות עדינה לא נבריות של שם מוזקד או שוויץ על אופנוע — כי אם נבריות שמרניים אותה רק כשמכורים אותי טוב. לעומת תכונת התכונות הזו לא כראי כלל למנות את יתר המעלות, כגון חוש הומור (ועוד איזה מוסף הוא) סגנון כתיבה וכו' וכו'. אני בשנות היפות ביותר. ובכן, כנות, מי תעיד?"

אם לזה קוראים התהדרות — אני אוכלת את מכונת הכתיבה שלי.

השכרה וספריה אמריקאית

כל מה שאומרת (951/834) הוא ש-היא מוכנה להעמיד את השכלתה וידי-עותיה, ואם הדבר לא יספיק — את הספריה האמריקאית לספריה ביאליק — לרשות מכתבו של צעיר משכיל ו"עין נפש שאיננו משוגע לריקודים סלזיים ואשר שנותיו נדות בין 24—21.

גימנזיסט מוזר

כתוב לפניכן צעיר בן 18 (954/835) תלמיד שמית, האוהב, כריס מבני ילד, לחשוב את עצמו למורה. הוא נבון, אומר הוא, נאה ומשכיל, מצליח מאד אצל נערות, אולם הוא עצמו איננו מעריך אותן. הוא מואיל להיות מוכן לשנות את דעתו עליהן אם תמצא נערה בת 15—17 נחמדה בעלת מרץ ואוהבת חיים שתעניין אותו במכתביה-ליתר בטחון הוא מבקש גם תמונה.

קומה ועינים פות

היא נערה בת 17,5 (954/836), איננה מתירדת על נקלה פנים אל פנים, ולכן היתה רוצה להתכתב עם בחור נבון ו"נאה, בן 22—20, רצוי חיפאי. כל מה שהיא יכולה לומר על עצמה, הוא שהיא נבונה-קומה ובעלת עינים יפות.

חוקשה בישנות

(954/837) הוא חייל קרבי אמיתי. הי-מוכן להודות רק בחולשה אחת: לנערות ביישנות (במקצת). כדי לנזן את נוח-חייו היומיומיים הצבאיים — היה רוצה לקבל מכתב כתוב ביד גימנזיסטית חמו-דה בת 18—17.

אם זכור לכם, פנית אליכם לפני חודש בבקשה לשלוח לי כמה אפי-זודות או קוריוזים מעניינים ש-אירעו לכם בגללי. עלי להודות שה-תוצאות היו עגומות מאד. קבלתי מכתבים עלובים למדי.

מסתבר שצריך לדעת גם בלחף היסב. אם הבלוף הוא חמוד, לא איכפת לי, כפי שאמרתי פעם. אולם אם בא ברנש ומספר לי מין ספור אידיטי שהוא קצב פגישה עם בחור-רה לאחר התכתבות וראה לפניו גבר בשמלה וצבע שאמרה ש-שמו/ה גבריה, הרי זה עובר את גבולות הטעם הטוב, תסכימו אתי.

ובכן, האם אין ביינכם אחד-ה יכול לספר לי ספור משעשע, או להודיע לי אם הביאו חליפות מכ-תבים לקשר הדוק יותר בין הכות-בים?

אנא, אל תאכזבו אותי.

גבריות דאא שפם

(954/833) מת לראות את מכתבו כתוב כלשוננו. לאחר שביקש כל כך בזה, לא יכולתי לסרב לו, והנני מביאה פה את דבריו:

"הריני מכיר בנלווי לכ: אין אני רוצה להתכתב עם נערה לשם שעשוע בלבדו אני רוצה בהיכרות בהמשך להתי-כתבות למעשה כולם רוצים אותו הי-דבר, אך יש המשחקים במחבואים-ואילו אני רוצה להתכתב עם נערה ש-

פרסום רשמי למחצה של המטכ"ל האמריקאי טוען נגד חילושה של מדינת ישראל לא קיים נשק מאגן!

ההגנה בפני תותחים סובייטיים יכולה להתבסס על אש מתותחים נגדים, או על מפציצי צלילה. גם כאן יכול נשק המגן הדרוש לשמש באותה מידה להתקפה, כי המדובר בתותחים רגילים ובמטוסים רגילים. המתכננים אינם רואים כל פתרון אחר לבעיות ההגנה.

הבעיה נוגעת גם לכוחות היב. לפי הודעות עקשניות, מקבלת מצרים לפחות חצי תריסר צוללות מטיפוס סובייטי. על כן נאלצים הפקידים האמריקאים לדון גם בנשק למלחמה בצוללות, בין שאר סוגי נשק המגן.

פרוש הדבר: משחיתות אמריקאיות, מכשירים לגילוי צוללות מתחת לפני המים (סונר), מוקשים תת-ימיים, מטוסי טורפדו, אולי אפילו נושאות-מטוסים קטנות — כל אלה סוגי נשק בסיסיים למלחמה בצוללות.

אולם אותם סוגי נשק עצמם, אם יסופקו לישראל, ויכלו לשמש להטלת מצור ישראלי על גמלי מצריים, או ללחיות נחיתה ימית ישראלית מאחורי קווי המצרים.

התקפה בנשק-מגן

צינים אמריקאיים מסבירים שבדרך כלל נעזק ההבדל בין נשק "הגנתי" לבין נשק "תוקפני" רק בשימוש שמשמשים בו, ולא בעצם מהותו של הנשק. מסתבר שמצאי הנשק שוקדים במיוחד לייצר נשק המתאים גם להתקפה וגם להגנה.

אפילו תותחים אנטי-אוויריים, המתוכננים לצורך קבלת מטוסים כתפקיד הגנתי גרידא, יכולים ליהפך בנקל לנשק תוקפני. התותח הגרמני "88" שימש דוגמה מצוינת לכך במלחמת העולם השנייה. הוא הומצא כנשק הגנה מפני שריונים, אך כשהורד הקנה נתגלה שהתאים לשימוש כתותח רגיל, בעל דיוקנות רבה.

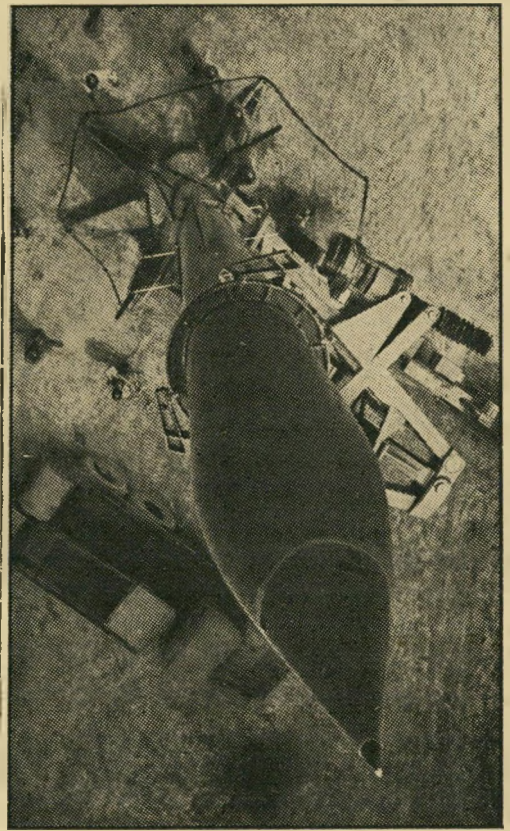
אותו הדבר קורה כיום בצבא האמריקאי. מטוסי קרב של פיקוד ההגנה המרחבית, בעלי תפקיד הגנתי מובהק, מסוגלים בהחלט להטיל פצצה אטומית על ערי האויב ומתקניו. הקליע המונחה מסוג אוגוסט ג'ון ("יוחנן הישר"), המשמש להגנה מפני שריונים תוקפים, יכול לשמש גם להבקעת פירצה בקווי האויב כפתיחה להתקפה אמריקאית.

מטוסי הצי למלחמה בצוללות יכולים, באותה קלות, להפציץ מילים ואוניות של האויב. אוניות הנושאות את כל המתקנים המסובכים הדרושים כדי לגלות צוללות ולהטביען, הן אותן האוניות המשמשות לפעולות התקפה ימיות.

הנשק המשמש למלחמה בשריונים, במטוסים ובצוללות יכול לשמש, בכל מקרה, לצורכי התקפה. סוגי נשק אחרים שתפקידם להתגונן בפני נשק רוסי, כמו מקלעים וכלים קטנים, אינם אלא אותם הכלים עצמם.

למעשה יש כיום גם בידי ישראל וגם בידי מצריים כמויות נשק המאפשרות להן לצאת למלחמה, ולא חשוב כלל אם נקרא להן נשק "מגן" או נשק "התקפה". כל נשק נוסף יכול לשמש הן להגנה והן להתקפה. לאיזה צורך יישמש באמת — דבר זה תלוי לא בסוג הנשק, אלא בכוונותיה של המדינה המחזיקה בו.

כשרוצה המטכ"ל האמריקאי להפיץ את דעו תיו ברבים, הוא משתמש בדרך כזו בשבועון אמריקאי בשם "יונייטד סטייטס ניוז אנד וורלד רפורט". מאחורי שם ארוך זה עומד עתון ימני קיצוני, בעל תפוצה של למעלה מחצי מיליון טפסים, התומך באופן מוסווה בסנטור ג'ז'י מקי קארתי. זה עתה פירסם עתון זה מאמר שנכתב בלי כל ספק בהשראת המטכ"ל, ושכוונתו הברורה היא להצדיק את סירובו של המטכ"ל לספק נשק קד לישראל. מאמר פוקח-עיניים זה מועתק במדואר ומוגש בעמוד זה לקורא.

קדיע מונחה מטיפוס "קורפורד" שני פרצופים ליוחנן הישר

מתי הופך נשק לנשק-מגן, במקום להיות מכשיר להתקפה?

זוהי השאלה שתקבע את ההחלטה בדבר משלוח נשק אמריקאי לישראל. ישראל דורשת נשק למלחמה בשריון, במטוסים, ובצוללות.

מאמר זה מפנה את המבט אל הנשק האמריקאי הנדון — הנשק שיורפעל אם יוחלט להתנגד לנשק הסובייטי הזורם למצריים.

כיצד לוחמים במיג-15?

פקידים גבוהים של הממשלה האמריקאית מציעים עתה לשלוח נשק "מגן" לישראל.

נשק אמריקאי זה, כך אומרת ההצעה, יישמש משקל נגדי לנשק ההתקפה המסופק עתה עלי ידי צ'כוסלובקיה הקומר ניסיונית למצריים. הנשק האמריקאי יהיה מן הסוג המשמש להגנה עצמית, אך לא להתקפה. המציעים סבורים כי עזרה כזאת לישראל תפיג את המתחים המלחמתיים הגוברת והולכת במרחב.

אולם מאחורי הקלעים התעוררה שאלה מעשית. היא מבוססת על הבעיה כיצד להתחמק קו בין נשק "הגנתי" לבין נשק "תוקפני".

סוגי הנשק הדרושים לישראל מסתברים מן הרשימה של הנשק הקומוניסטי המסופק לעולם הערבי.

עיון ברשימת הנשק האווירי המסופק למצרים כבר מגלה את הקשיים העומדים בפני מתכנני העזרה האמריקאיים. בבי"אם לדון בנושק "תוקפני", מטוס-קרב סילוניים מסוג מיג-15, תוצרת רוסיה ארוזים בארגונים, כבר נראו על הרצף בפורט סעיד. מפציצים סילוניים סובייטיים מסוג איל-28 נמצאים, כפי שנודע, על סיפון אוניות בדרכם למצריים.

מצור ישראל על מצריים

כדי להתגונן בפני נשק זה, יכלה ישראל להשתמש בתותחים אנטי-אוויריים אמריקאים מסוג סקייט-סופר ("מנקי שמים"), או מסוג אחר. אולם לדעת המתכננים האמריקאים לא תתכן הגנה יעילה לישראל ללא מטוסי קרב בעלי כושר מעולה, כמו המטוסים הסילוניים מסוג מיג-15 או מיג-17. אולם לא קיימת שום שיטה ידועה למניעת הפיכתם של מטוסי קרב "הגנתיים" כאלה למטוסי התקפה, לתמיכה באופסיה צבאית נגד הצד השני.

אותה הבעיה עצמה מתעוררת לגבי נשק קרקעי. ציכוסלי-בקה הקומוניסטית שולחת, לפי ההודעות, 100 טנקים רוסיים ו"כמויות ניכרות" של תותחים למצריים. דומה שיש צורך בתותחים אנטי-טנקיים להגנה על ישראל. אולם אפשר להשתמש באותם התותחים בנקל כתותח-התקפה. יתר על כן, ההגנה הטובה ביותר נגד שריונים היא שריונים אחרים. המסוגלים לחפש את שריון האויב ולהשמידו. שריונים "הגנתיים" אינם שונים במאומה, במקרה זה, משריונים "תוקפניים".

שני ספלוני קפה תורכי וטרם נרגעה דעתו עליו.

— הכל הלך כבר על המסלול — רתח ארבינקא — וברגע האחרון קילקלו לי "המבקרים" את כל העסק...

— הארץ הזאת היא קטנה מדי בשבילך — אמרתי — בעצם במה מדובר?

— אתה לא קורא עיתונים? — שאל ארבינקא — הכל כותבים כעת על טראני ואקציית-החליפין שלי, מבצע שעלה במוחי בשעה שנכנסתי למשרד הצילצולין. כלומר, מצאתי שם פקיד אחד בשם יוסקלה שאני מכיר אותו עוד מימי המלואים והוא דוחק קישקש בסרט הישן של מכונת-כתבתי.

— שמע יוסקלה — אמרתי בו במקום — יש לי רעיון. אני אחליף את כל הסרטים הישנים במכונות הכתיבה הממשלתיות לסרטים חדשים ועוד אשלם 5 לירות בעד כל חד לפה. מה דעתך? — "מצויין!" — קרא יוסקלה ומיד צילצלנו למנהל הכללי ואחר כך נסענו בטקסי לשר עצמו. שניהם שמחו מאד להצעתו ומיד חתמו על חוזה המעניק לי זכות בלעדית להחליף סרטים במכונות הכתיבה של הממשלה בעד תשלום של חמש לירות במשך 99 השנים הבאות עם זכות פירוגנאציה, אתה תופס?

— לא — עניתי — איפה כאן העסק?

המופיע ב"מעריב". כתב קישון, תוך רמז דק לעיסקת הטנדרים של משרד-הכטחון ושייקה יר-קוני:

מוזמן לא ראיתי את ארבינקא כה יוצא מכליו כמו באמש שעבר. ידידי שתה כבר

עתונאי אחד: "זה לא טוב יודיעה, אלא טוב יהודיעה."

מתוך ים השתיקה הזרקרה הג-בה הומוריסטיות אחת, מאמרו של אפרים קישון במדור, "חד גדיא",

הארץ

חור י. בן-הארון
אלפי מתפללים (כותרת בלמרחב)

תפילת הדרן?

למסקה וינריב, גבעתיים-

לסוף גישושים הצליח פרקש במכת מוליקצרה לפגוע בלסתו של אלמליח, שנפל על בנו ולא הצליח להתרומם עד לגמר ספירת 10. (הארץ)

מרכז דן, תל-אביב

אבות גידלתי ורוממתי והם נפלו עלי.

בית-הדין העליון זיכה את חיים אריכא בן 7 מאשמת מעשה מגונה עם בתו בת 17 (הצופה).

מחוסר החלטה אם היה זה תסביך לוס או תסביך אדיפוס.

6.35 השרירים האהובים לעיך (הארץ)

איתן בראנר, רמת-גן

אוזן בריאה בגוף בריא

היו רק פקיד אונסקו בניירורק, מחיכים אחרים היו עורך מעריב עזריאל קרליבך, שיצא במאמר השמצה נגד דינור, ועורך הארץ גרשם שוקן, ששם את דינור ללעג במאמר ראשי, אם כי בצורה יותר עדינה, לאקרליבכית.

עורך חשב אחר שקרא את רשימת דינור היה עורך היוםון הגרמני (21 אלף) ידיעות חדשות. הוא החליט לגמול לדינור מידה כי נגד מידה, הכריז על "התחרות 15 האישים" בין קוראיו.

בחירה יקרה. השבוע סיכם ידיעות חד"ש את תוצאות התחרות, גילה כי הצעות קוראיו הלא-היסטוריונים עולות בטיבן ב" הרבה על אלה של היסטוריון דינור. השם השכיח ביותר: פסיקאיגאון אלברט אייני שטיין, שם שלא הופיע בכלל ברשימת דינור. מקום שני: משה (רבנו) בן-עמרם. שלישי: בנימין זאב הרצל.

בניגוד לדינור, שהעדיף יהודים ביתיים כסופר בינוני יצחק לייב פרץ והיסטוריון שמעון דובנוב, בחרו הקוראים היקיים של ידיעות חדשות בענקירוח כאבי הקומנונים קארל מארקס (מקום שביעי ברשימה), אבי הנצרות ישו (מקום 11), אבי הפסיכואנליזה זיגמונד פרויד (מקום 12).

הצעות ייקרות אחרות נשאו אופי מיליטריסטי (יהושע בן-נן, יגאל ידין), או הונעו על-ידי רגשות אציליים (רחל אמנו, רות המואביה), אך על דעתו של שום יקה לא עלה להציע את האיש מס' 14 ברשימת דינור: חכסדת מן המאה ה-16, רבי אליהו בחור. להם, כמו לבן ישראל הממוצע, לא אמר שם זה מאומה.

מפלגות

עשרה כבשים

ערב הבחירות לכנסת השלישית, עקבו ערביי הגליל בעניין אחרי המשחק לתפיסת הכסאות ברשימת הערבים הדימוקרטית (י"ד) הקשורה למפא"י. שני נכבדים בני העדה הקתולית-היוונית שבראשה עומד ה" ארכיבישוף ג'ורג' הכים, התחרו להשגת המקום השני ברשימה, השמור לנציג הע" דה: מסעד קסיס, איש מעליה שליד מעוז נה (תרשיחה), ואליאס נכלה, בעל נכסים מכפר רמה שבגליל המרכזי.

היה ברור לשניהם כי יוכה במקום זה שיקבל את ברכתו של הארכיבישוף המזר קן. חכים, שתמך במסעד קסיס עיד בבחי' רות לכנסת השנייה, הודיע כי אינו יכול להעדיף מאמין אחד על משנהו. עוב את הארץ ערב הגשת רשימת המועמדים.

כז כנסייה, בית-בושת. אליאס נכ" לה, לשעבר קצין בצבא הבריטי, הבין כי הוא עומד בפני מפלה, העדיף לקבל את המקום השני ברשימת הציונים הכללים, ש" ייסדו רשימה חדשה למען הערבים. הרשי" מה נפסלה, מאחר שלא גייסה מספיק קו" לות אפילו לח"כ אחד.

נכלה רתח. הוא הבין מי היה הגורם ל" כשלונו, הודיע לידידיו כי אם ייבחר, יציע לכנסת חוק שיהפוך כל כנסייה לבית-בושת, כנקמה בארכיבישוף.

אולם חכים, היה פייסני יותר. הפתגם ה" ערבי "אלף אויבים מחוץ לבית ואף אחד לא בתוכו", היה נהיר לו. כרועה נאמן לא רצה להפסיד מעדו כבשה חשובה כנכלה, סידר, בעזרת שופט-השלום אליאס כתילי ומפקח אזור הצפון מסעם האוצר, את בנו של אליאס נכלה במשרה נכבדה באוצר ב" נצרת.

כדי לחוג את המאורע, אירגן חכים לפני שבוע בכפר רמה סולחה בביתו של גמיל נכלה, דודו של אליאס, שואף החברות ל" כנסת, הזמין, בין השאר גם את מושל ה" גליל, סגן-אלוף מיכאל מיכאלי, המתפייסים כילו את כעסם בעשרת הכבשים שנטבחו לכבוד המאורע. רק איש אחד נעדר: חבר" הכנסת קסיס הודיע שהוא חולה.

מחתרת

משלוח לרוסיה

"חבר — זכור ושמור! אחרי קראך כרוז זה, השמידו היטב והצטרף אלינו! לך לחדר (המשך בעמוד 12)

• עובדה פסיכולוגית מעניינת: איש מבין עשרות הרופאים שהשתתפו בתחרות לא הציע את פרויד.

בכור מי יודע?

פרופסור בן-ציון דינור (72), שר החינוך שיצא השנה בדימוס, לא נחשב מעולם כ" מתחרה מסוכן לארגולד טוינבי, למרות ה" עובדה ששימש כפרופסור להיסטוריה (יש" ראלית) באוניברסיטה העברית. לכן לא ה" פלא גם איש כאשר הציע, בתוקף תפקידו, לאונסקו (ארגון או"ם לענייני חינוך, מדע ותרבות) רשימה משונה מאד של 15 האישים היהודיים שהשפיעו ביותר על התפתחות ה" תרבות האנושית.

האנשים שחייבו למקרא הרשימה הזאת לא

הוצאות: שיחות טלפון עם המנהל ה" כללי — 800. — סכסי אל השר 1,200. — רווח משוער על 80,000 מכונות-כתיבה (10 לירות הסרט) — 800,000. — סכום כולל של התביעה 800,002,000 ל"י — יופי! — התלהבתי — עכשיו אני מבין, אז מה אתה מתרגז? — בן-אדם! — פרץ ארבינקא — הם לא ביטלו את את החווה! עכשיו לך ותעבוד אתם!...

— אתה מדבר כמו גוי — גער בי אר" בינקא — החשבון שלי היה פשוט, ליגאלי ותכליתי בהחלט. "החווה שלי יתגלגל ליד המבקרים — כך ייחייב שכלי הישר — והם יאמרו בלבם: "כיצד יתכן שמישהו יחליף לנו סרטים ישנים לחדשים ועוד ישלם בעד זה? כאן משהו לא כשורת המתנדבים. צריך מיד לחסל את העיסקה המסריחה ה" זאת! — וכך, המשרד מבטל את החווה באור פן שרירותי ואני מיד מגיש משפט נגדו ודורש פצויים. בבקשה — כאן הראה לי ארבינקא את כתב התביעה המוכנה מראש:

"פלי, זחלי, צפי, טווח — אש!"

ללמד את החייל לזחול בשדה הקרב, מבלי להרים ראש או להבליט חלק אחר מגופו מול אש האויב. את תפקיד האש מילאו בתרגיל זה חוטי התייל הדוקרני, שנמתחו בגובה של 30 סנטימטר מעל פני האדמה, וכל מי שלא ביצע את התרגיל כהלכה, נתקל בחוטי התייל.

חריש עמוק. זהו הכינוי הצה"לי לתרגיל זה. החיילות המדגמות אותו הוכיחו כי הן מסוגלות לבצע אותו באותה מומחיות כמו כל חייל קרבי מנוסה. ההדגמה ניתנה בסטס הסיום של קורס מיוחד למדריכות ח"י, שנערך השבוע במחנה צבאי אייטש. התרגיל מיועד

כיתה רגיל. מלבד צניני צבא והורי בוגרות הקורס, הוזמנו גם אורחים מיוחדים ליהנות מיכולת הביצוע של הבנות: ילדים מבית-הספר להרשים אלמים בתל-אביב, שהוטעו לבסים ברכב צבאי. הבנות הוכיחו כי אין יכולתן נופל מזה של הבנים בתפקיד קרבי.

"אל המטרה שלפנינו..." בוגרות הקורס, נושאות חגוריקרב מלא וחבושות קובעי פלדה מכוסים רשת-הסוואה, מדגימות תפעול רובים בכריעה. המיפג, שכלל דריקת רימונים, מעבר מיכשולים תחת אש, טיפוס על קירות ומיתקני עצים, היה מייגע כל מפקד

מונחה הבין והיטה את גופו לעבר החלון הי שקוף האחורי.

צבוע ענק רעב

לא, הוא לא ראה שם כל דבר. אי אפי שר היה לשמוע את קריאות החיות ולזהות אותן לפיהן. הרוח שרקת ונהמת חכר תי להזדמנות שעיני החיות תהיינה בקו ישר עם פנסי המכונית ואז אוכל לזהותן. מעניין שבינתיים לא ראינו כל אור קרוב ביותר ולא חששנו להסתערות מקרוב. לבסוף נקלעו מולנו בדיוק זוג עינים מנוצצות. הדלקתי את הפנסים הראשיים: צבוע ענק. אך החיה סתה כהרף עין מקף האור מבלי שאספיק לפתוח את הדלת ולכוון את הרובה. עכשו היתה סיבה לחשוש מצבוע רעב. בחבש טר רף הצבוע גם יצורים חיים. לא פעם ראיתי חמורים ופרות שחלק ניכר משוקם קרוע ור העצם ניבסת החוצה. זמן רב לא נראו יותר העינים היוקדות. הצתי סיגוריה. עכשו נר כחתי שסיגוריה עלולה להביא גם תועלת כל שהי בניגוד לדעה שהיא רק מויקה. אולי היתה זו הרגשה תת-הכרתית, אבל עצם ה עובדה שהעשן התפזר בחלל הקטן של נפח המכונית, הביאני לידי אשליה שאני נמצא בחדר קטן, חמים ואינטימי. גם מצב הרוח השתנה. ההרגעה הנפשית היתה גמורה. ה עינים החלו להיעצם. הדלקתי עוד סיגוריה כדי להישאר ער. ניסיתי לחשב את סיכויי הדרך למחרת. באם אוכל להתגבר על הקל קול נוכל להגיע מחר לגובא, אבל אחר את נהיית המטוס. בשעה 11 לפני הצהריים.

אתמול בבקר יצאנו מאדיס-אבבה לכון גר בא ובזה רציתי להבטיח את הקשר היבשתי לשם. מאז עזבו האיטלקים את חבש נהרסה הדרך הישירה לגובא והיה ידוע על דרך אל טרנטיבטר. המרחק בקו אוויר לגובא הוא 280 קילומטר אבל דרך זו לפי המפה מראה על מרחק של 450 קילומטר. התלות בדרך האחור בלבד היו בה מגרעות רבות שטבע עבודתי לא סבל זאת.

יערות עד עצומים

הגענו לעיר ששמנה בשעות אחר ה צהריים. הדרך היתה טובה לעיר זו, ש היא עיר הגבול בין מחוזות ארוסי וסידמו. מכאן מסתעפות שתי דרכים, האחת דרך סלר לה יפה, ממשיכה לתוך אזור סידמו, ה עשיר בקפה. הדרך השנייה פונה שמאלה, ל הוך אזור ארוסי, ומשם, בשבילי הרים, נכ נסת לאזור בלה ומגיעה עד גובא. אספתי לפני כן אינפורמציה על דרך שניה זו הפונה לגובא. זוהי דרך המרתיעה כל נהג מלעבור בה, מאחר שאף פעם לא סללו אר תה והיא נוצרה משבילים ששיירות סוחרים היו נוהגות לעבור בה. נשארתי ללון בשמנה ולא רציתי להמשיך בשעות הערב בדרך שבילים זו. הצטיידתי ב

"דרך האמים": חיים פלן מחזיק ברובהו ליד הגיף באחת הנקודות השוממות בדרך לגובא. עוזריו התקדמו בדרך כדי לסלק את האבנים, שחסמו את השביל הפראי.

ספורו של צעיר ישראלי בחבש, ארץ ההרפתקות הפראית שהפכה לספר האחרון של הנוער הישראלי

ג'יף בין אריות

היללות מבחזן היו מקפאות דם — קשה היה להבחין בין יללת הרוח ויללת החיות הצמאות לדם — הגיף הזדעזע איומות — צבוע ענק ורעב עמד מול פנסי הגיף — כך מתאר שליח חברת "אינקודה" את הרפתקתו מסמרת-השיער בחבש. אחת מרבות העוברות כיום על צעירים ישראליים הממלאים את תפקידם בלב היבשת השחורה.

מאת חיים פלן

לא הבחנתי בשום דבר. ידו רעדה ונשימתו נעצרה. לפתי בחזקה את האקדוח ומבלי ל ברר נוספות יריתי בכון שהראה לי מונגה. אורות קטנים הופיעו וכבו חליפות. יריתי שוב. האורות המשיכו לנצנץ אבל יותר רחוק ולבסוף נעלמו. אי אפשר היה לשמוע כלום בגלל הרוח הנושבת אולם אורות מנוצצים אלה היו של חיה שניסתה כנראה להתקרב אלינו, ומונגה בחושו הבחין בה לפני.

היה זה אבסורד לחמשיך לחפש מקום חני באיטיות רבה חזרנו לגיף. טדסה לא נראה ליד הגיף. כשפתחתי את דלת הבה, ישב הלה בפנים. לא נזפתו בו. ידעתי עכשו שהוא עשה דבר נכון. אין כל טעם לשמור מבחזן.

הרוח החלה לגשוב ביתר שאת. התכסיתי בשמיכה הצבאית וניסיתי לחשוב על הצעד הבא. היתה לי הרגשת בחילה. נזכרתי שמא הבוקר לא טעמתי כמעט דבר. מיהרנו כל היום בדרכנו על מנת לעבור את מאת הקי לומטרים כדי לא להישאר תקועים שם.

לא בא בחשבון לבנות מדורה ולחמם תה ולצאת מהגיף לא העליתי בכלל על דעתי. הדלקתי את האור הפנימי של המכונית והור צאתי כמה דברי אוכל.

מונגה וטדסה הסתפקו בלחם בלבד, ומייד התכרבלו בשמיכותיהם.

מעגל תהום הפעורה

הגיף החל להתנווד קשות. הנועזעים גברו מרגע לרגע והבד החזק מלמעלה נמתח עד כדי קריעה. מחשבה הבריקה במוי חי. כמה מטרים מימין היתה תהום פעורה והמכונית עמדה מעליה. הדלקתי את האור רות הקטנים של הגיף וכהרף עין סילקתי ממונגה וטדסה את שמיכותיהם. "לרדת!" נשפתי, ומיד קפצתי מהמכונית ואחרי קפצו השניים כמי שכפאם שד.

בתוך הרוח המשתוללת צעקתי לשני מ לוי: "הביאו אבנים גדולות!". מולנו ש אבנים לא חסרו כאן. האורות הקטנים של המכונית היו לנו לעזר רב ובמהרה הצבנו אבנים כבדות מסביב לכל גלגל. אולם היה צורך להחליף כמה אבנים שנמצאו קרוב ל מכונית באבנים כבדות יותר. ההכרח נפח בנו כח משנה ומונגה הצנוע והקטן נשא אב גים שהיו כבדות יותר מכל גופה. לבסוף ק פצנו חזרה לתוך הגיף כשכולנו נושפים ו נושמים. תנועותיה של המכונית היו עוד מור גשות, אבל הגיף עמד עתה יציב.

וכך התחלנו להעביר את הלילה. השעה היתה 10. החלטתי שאשאר ער עד חצות ו

היבש. ניסיתי להסתכל בשעון היד בעל ספרות הפוספור, אולם השעון זע והתנווד ולא יכולתי לייצב את היד. גם היד הימנית רעדה וכשניסיתי לתפוס את ידי השמאלית בימנית עבר כל הגוף לרעד.

לבסוף הצלחתי לראות שהמחוגים הראו על שעה שתיים אחר-חצות. היללות מבחזן היו עדיין מקפאות דם, ור שוב לא יכולתי להבחין בין יללות הרוח ו יללות החיות הצמאות לדם. ניסיתי לחזור ב מבטי לתוך החשכה, אבל הזכוכית היתה מכור סה איד סמך. לידי היה שרוע טדסה, מכור בל בשמיכה מעל לראשו וכולו רועד ונושף. מאחורי, בין ציוד השדה והמצרכים, ישב מד נגה עם הרובה בידיו והשמיכה מכסה את גר פו הקטן והצנום.

מפעם לפעם בא נחשול של רוח מתפרצת, והגיף שישבנו בו הזדעזע איומות ויריעות הבד דפקו וגמתחו עלינו עד להיקרע. הרוח לא הפסיקה לשניה את השתוללותה. כיוון ש באה מכוונים שונים, היתה היללה מין בליל של קולות בלה מכל הצדדים. הבל הפה ש נכלט מפי, מילא את חלל המושב הקדמי ו כיסה את זכוכית המגן.

נמצאנו על פסגה של רכס הרים בגובה של 13000 רגל. פסגה חשופה, סלעית ויבשה. נש ארתי תקוע בנקודה זו מאז ירד הליל מבלי יכולת לזוז הלאה. משוה התקלקל במנוע, ו הדלק לא הגיע לקרבורטור. לפני שהשתררה חשכה גמורה ניסיתי לתקן את הקלקול, אולם הרוח התחילה בינתיים לנשוב והידיים כבר לא נשמעו לי מחמת הקור החותך. פנס הכיס החל דועך. החלטתי להפסיק ולחכות עד ל כחרת בבוקר.

אורות מנוצצים באפלה

יה צורך לתור את הסביבה הקרובה על מנת למצוא מקום מתאים להקמת אוהל והכנת ארוחה כלשהי. מונגה, המשרת האמהרי, לקח את רובה המאוזר, אני תפסתי באקדוח, וטדסה, המתורגמן והמתווך, נשאר לשמור על הגיף. אור פנסי הכיס היה חיוור ולא האיר את הדרך יותר מכמה מטרים. ה חלל שמלפנינו היה גוש שחור אחד מבלי אפי שרות להבחין בעצם כלשהו. אף כוכב לא נראה בשמים וזה הוסיף כנראה לחשכה. נסר חי להבחין ברקע בהשתטחי על האדמה אבל הכל היה שחור. במהרה הסקתי שהגני נהג לא נכון. נמצאנו חשופים ומגששים באפלה, כשאור הפנס משמש מטרה טובה לכל יצור אנושי או חיתית.

לפתע לפת מונגה את זרועי והראה לפניו.

"...מרחק של 150 מטר נשמעו קולות...לקחתי לידי"

דלק. מלאתי כל כלי שהיה בו כדי להכיל נור זל זה נוסף לחבית השלמה שהצטידתי בה עוד באדיס-אבבה. ידעתי יפה שעיר זו היא התחנה האחרונה לפני שהנך נכנס לאזורים הפראיים של ארסוי ובלה ומשאיר את הצבילי זציה אחרך.

למחרת בבקר, בשעה מוקדמת ביותר יצאנו מששמנה. מדי הנך נכנס לנוף שונה תכלית שנוי: יערות-עד עצומים מתגלים לפניך ו- השביל מפלס בקושי את דרכו בין הענפים הסבוכים. כאן אפשר לראות גזע-עצים ש- ידי אדם אינן יכולות להקיף אותו בלפיתה ומהגובה הרב משתרכים ענפים ושרכים ה- יורדים, שזורים וקשורים כלפי מטה.

פה ראיתי על הענפים הרמים את הקופים בצבע הלבן-שחור הנדירים (למה לא לקחתי את רובה הציד אתי? חבל על כדורי הרובה הצבאי).

כאן רואים גם את סוכותיהם המפוזרות של בני שבטי הגלה. הילידים מסתובבים עם הנר- תות עשויים עץ, והחדר שלהן עשוי מברזל מושחו באופן גס.

הגשם תפס אותנו שעה אחר צאתנו והת- קדמותנו הואטה. האדמה הפכה לבוצ טוב- עני. המים מילאו כל בור ושלולית והנטיעה היתה עיוורת מבלי שתדע מה מצוי מתחת ל- מים. הגשם הבריק כנראה את החיות למא- רותיהן וחוף מכמה צבאים קלי רגלים ולבני זנב לא ראינו חיות בתוך הסבכים.

הברדלסים והנמרים מסוכנים מאוד כאן באם תפגוש אותם. לאחר מסע של 35 קיל- מטר בתוך הג'ונגל הגענו לכפר הנקרא בופלה.

בחצות

השעון הראה על חצות. טדסה היה מ- כורבל בשמיכתו. הערתי אותו. הוא קפץ ממקומו כנשך נחש אבל מיד התמצא. הסי- ברת לו שהגיע זמנו לשמור.

הרוח נשפה ושרקה אימות והגיע הזדעזע מפעם לפעם. העינים היוקדות בחשכה לא גראו עוד.

הייתי ער ולא נסיתי לישון. ליתר בטחון קבעתי שטדסה שומר ומוכן להזהיר. מאחורי המכונית אי אפשר היה לשמוע או לקבוע אם משהו מתקרב, אולם הנחתי שחיה איוו שהיא לא תוכל להתפרץ לפניי הגיפ מבלי שגרי- גיש בה עד שיהיה בידני סיפק לכון את ה- נשק.

דרך האימים

עברנו את הכפר בופלה בגשם שוטף. לפנינו עוד 130 קילומטר עד הכפר אדנה, ששם מתחילה דרך האימים, כפי שהיא מכר- נה כפי נהגים שפעם זכו לעבור שמה.

קטע הדרך הוא חוצה אפיקים לאין ספור של הנהר הגדול האבי. הגשרים הם טבעיים כ- מובן, כמו בשאר חלקי חשב. אפיקים יש ל- חצות עם הגיפ בגובה מטר בתוך המים. ה- מנוע מפסיק לפעול, ויש ליבש את הדיסטרי- בוסר. כאן מתחילים להיראות אנשי הגלה ה- יושבים בצפיפות באזור זה, הקרוי עדין ארו- סי. הם מהלכים חצי ערומים עם ערדי צאנ- ובקרם, והמכונית משמשת להם כסנסציה.

מיסיונרים בבית-פה

אחרי טלולים מרובים, אנו מגיעים לאד- בה, מקום שמתחילה דרך האימים. השעה היא שלוש אחר-צהריים ויש תקוה שאת מ- את הקילומטרים נעבור אולי עד רדת הלילה. לפתע הופיע אי משם שטר יחף ודרש את תעודותי, את רשיון הנשק שלי וכי. הני- רות היו בסדר. אבל הוא לא הניח לי לנסוע. "מה העניין", שאלתי.

"שום דבר", היתה תשובתו, "בוא אתי ל- קצין".

"אבל הרי הנירות בסדר", טענתי. כאן התערב טדסה ואמר לי שאתחב לשוט- "משהו בשביל לשתות".

זונו בארבע אחרי הצהריים. הגשם החל ל- רדת ביתר שאת. לאחר כרבע שעה אני עבר- תי נחל מים העולה על גדותיו. לפתע הזדקר לעיני בית-פה נוצץ משמאל הדרך. מסביב ל- בית חצר מטופחת, גדר סימטרית חיצונית. עצרתי להסתכל במחזה יוצא-דופן זה. אותו רגע יצאו זוג אנשים לבנים מהבית והתקדמו לעברי. עובתי את המכונית ולחצתי את ידיהם של גבר סימפטי כבן 40 ואשה צנומה כבת 35. כן, הם מסיגורים מאמריקה, אדיבים ו- נחמדים בסביבה קודרת זו.

השפה האנגלית והאנשים הלבנים העבירו בי רגשות נעימים. שאלתי אותם על ה- דרך שלפנינו והגבר מסר לי רק אינפורמציה ששמע, מאחר שהוא עצמו עבר עם הגיפ שלו רק 10 קילומטרים קדימה.

"אבל יש שם בדרך אבנים גדולות ובורות רבים", אמר המסיגור.

"כלומר, הדרך לא נוחה ביותר?" "היא לא טובה, לא, לא."

תשובתו הכניסה בי ספיקות באם להמשיך הלאה.

"אבל זוהי דרך עבירה?" שאלתי.

"עד כמה שידוע לי," ענה האמריקאי, "עב- רו בה לא מזמן כמה אמריקאים מסעף 4."

זה הרגיע אותי קמעא.

הזוג הזמין אותי להשאר ללון. סירבתי ב-

התירדות. חיים פלן (ימין), ידיד ושתי נערות חבשיות שפגשו באחד ממסעותיהם.

אדיבות, הסברתי שעלי להימצא מחר בשעות הבוקר בגובא, ונפרדתי מהם בלבביות.

לראשונה לא נראה שבי האימים כה איום. הדרך היא אדמה קשה ותחושה והגשם החל רק זה עתה להפוך אותה לבוצ. אולם במהרה עברנו קטע זה והגענו אל התחלת הפיתולים.

העליה היא חדה וכן גם הסיבובים. בכמה מקומות חצובה הדרך במר (כנראה שידי אדם בכל זאת עשו כאן משהו) ורחבה אינו עולה על שלושה מטר, אולם לרוב עברנו בשביל שרחבו שני מטרים כשמצדו האחד תהום פעור רה למטה. המכונית התקדמה לא יותר מ-5 קילומטרים לשעה, וזה הביאני למחשבה ש- כל החישובים הקודמים נהרסו כבנין קלפים. במהירות זו לא נוכל להגיע באותו יום גם עד מחצית הדרך של 100 קילומטר. אבנים ענקיות שרועות אחת על השניה, ויש לדרת כל כמה מטרים מהמכונית ולגולל את האבן הצדה, ובינתיים החלו עוררי קופים לירות בנו אבנים.

שלוש שעות טיפסנו על דרך צרה זו כשמצד אחד מאימת עלינו כל הזמן תהום מסחררת ו- אבנים כבדות מסכנות את המכונית מלמטה.

לפי המפה יכולתי להניח שאנו נמצאים עדי- ין במרחק רב ממחוז תפצנו, הלילה היה קרוב.

לפתע נעצרה המכונית. ניסיתי להפעילה. היא אמנם המשיכה, אולם במהרה נעצרה שוב. השעה היתה עשרים דקות אחרי שבע הקור החל להשתרר, ראיתי את חוסר התו- עלת בתיקון בשעה זו. נמצאנו, לפי המפה, על פיסגה שגובהה 13421 רגל.

יריות אל תוך הקלידה

תעוררתי. כנראה שנרדמתי באמת אחרי 12. מה הסיבה? מדוע התעור- רתי? קפצתי על המושב ומיד היתה השינה

ממני והלאה. תודעתי הבריקה למוחי: משהו אירע או עומד לקרות.

טדסה ישב לימיני כשעיניו ניבטות מבعد לזכוכית המגן. למרות החושך, הבריקו עי- ניו על רקע עורו השחור. היתה דממה מק- פיאת דם.

כן, הרוח הפסיקה לנשוב וזה כנראה העיר אותי. שאלתי את טדסה: "מה יש?" והוא ענה במלה אחת: "כלום." גם מזוגה התרו- מה במבטו. ניגבתי את ההבל שהצטבר על הזכוכית מולי ונעצתי את עיני בחשכה. ה- עפתי מבט בשעון. השעה היתה אחת אחר חצות. לא, שום עינים נוצצות לא ניראו ב- חשכה העבה מולנו. אולם עכשו קלטה האו- רן רחש חשוך.

היינו שלשה בתוך הגיפ ונוסף לקול נשר מותנו נשמעה גם נשיפה רביעית, שאוזני קל- טה את קיומה בקרבנו המיידית. היתה זו נשיפה רמה וצוררת.

אותתי לשני האחרים באצבעי להפסיק לנ- שום.

כן, יצור איזושהו נמצא ליד המכונית או למטה, בצד שמאל.

ידעתי בבטחה שאריות ונמרים לא נמצאים בסביבה זו, אך אם היצור הנמצא בקרבתנו הוא צבוע או ברדלס, הרי אין להתעלם מזה. באם היצור הזה הוא רעב, וזה מובן, מהיותו אורב ומחכה לטרפו, הרי לא בנקל יוותר על מישהו מאתנו.

הוצאתי את אקדוחי מנרתיקו. טדסה כבר ישב במצב הכן עם הרובה, ומזוגה תפס גם הוא את רובהו האיטלקי.

אסור לפתוח את דלת הברונט במצב זה כי שאינך יודע איפה נמצאת החיה. הגיפ כולו סגור ומכוסה ואין לך חור מסוים שדרכו ת- כל לכוון. יש רק לירות על מנת להבהיל ו- להרחיק את החיה.

היה רק מקום יחיד שכדאי היה לירות דר- כו: המקום בו נקשר בד הגג לארגז הפח, לי- כל האורך, שכן מקום זה אינו סגור הרמטית ואפשר אף להפשיט יד כלפי מטה, לבין הבד ודפנות הארגז. העברתי את ידי עם האקדוח למקום הקרוב אלי ובידי השניה סימנתי ל- טדסה ומזוגה לעשות כמובן בצד הימני.

הד הפיצוצים של שלושת כלי הנשק היה עצום בדממה זו. ידענו שלא הרגנו את החיה, שכן שמענו מיד יללות חדות ומרוצה מכון אחורי של המכונית. לפי קול היללה יש ל- הניח שהיה זה צבוע.

הדממה האפורה שוב. משמאלנו, מכון ה- הרים, נשמעה המולה המומה, ובליל קולות רחוקים. הקול הלך והתקרב. לפתע הזדעזע הגיפ וזעזע קצר וכסוי הבד מעלינו התמתח עד לידי קריעה, היתה זו שוב הרוח, ושוב השריקות והיללות הבלתי פוסקות.

רפיתי את אברי גופי מהמתחיות וניסיתי למ- תוח את גופי העיף. הקור חדר לעצמות והשמיכות שלנו לא הס- פיקו לחמם אותנו.

לטדסה היה שעון, ואמרתי לו להעיר את מזוגה בשעה שתיים, כסיתי את ראשי עם ה- שמיכה ואט אט נעצמו שוב העינים. שוב הת- עוררתי. בפה היה לי טעם מר ויבש. לאחר שנלחמתי עם הידים והגוף הרועדים מקור, הצלחתי לראות כהרף עין שמחוגי השעון הר- רו על השעה שתיים אחר-חצות.

מה העיר אותי שוב?

געגועים בשתיים אחר-חצות

תחלתי בסיפורי אודות אותו ערב כאשר התעוררתי בשתיים אחר חצות. ל- מעשה מתחיל ספורי כאן. שאלתי את טדסה ומזוגה מה קרה האם הותקפנו שוב על ידי חיות, או שיצור אחר, הוא המסוכן יותר מ- האריה נמצא כאן בקרבתנו.

לא, שום יצור לא נמצא מסביבנו. השמים היו כבר בהירים בשעה זו והיה אפשר ל- הבחין את הסוכב אותנו. הרוח נשבה עדיין

הרפתקות. חשב ואריתריאה הפכו לגבי חלק מסויי- כאן מתממשים כמעט במילואם כל המערבונים שראו הילידים הכושים. העברת עוד בקר בשטחים נרחבי- מצטיינת חשב, היא חלק מן ההווי המסעיר היומיומי ש- לבין הילידים, המתחילים אף הם לגלות סימני אנטישמ- הניתנים להשפעת בני הצפון המוסלמים. הדריכות והכ-

כברו וחשדהו. בדרכם הארוכה והמעירה, לא מזנ- בילידים ידידותיים, משמאל, צעירה חבשית טיפוסית מחלות ועין-הרע, הניתנות להן על פי רוב עי-

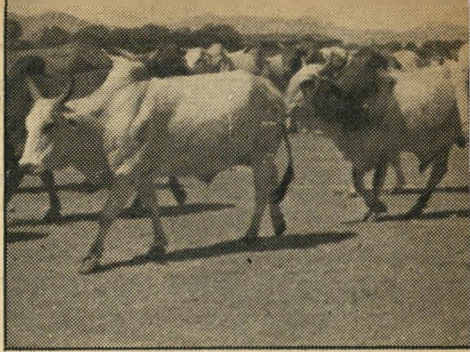

מקד החיות. אריה גא וזועם זה, החוסם

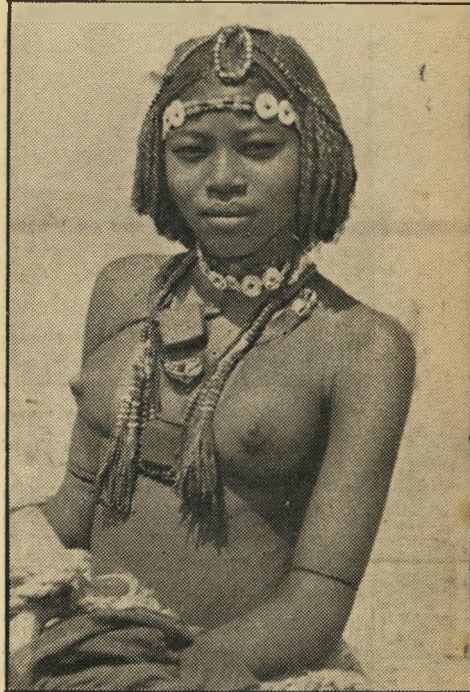

זברות. מדי פעם היה פלן נתקל בעדרי זברות,

את הרובה, מוכן לידה... הם נעצרו לפני הג'יפ...

של הנוער הישראלי ארץ ההרפתקאות הבלתי מוגבלות. חיייהם, כשאת מקום האינדיאנים ממלאים, לשם גיוון, ועצומים, במרחקים אגדיים, בדרכים משבשבות, בהן הבחורים לעתים קרובות מתעוררות תיגרות דמים בינם, בעיקר אצל שבטי הסומאליים, בעלי ההכרה הפוליטית. וזו לכל מקרה הם מנת'חלקם היומיומי של הבחורים.

ים הבחורים אף לרגע את נשקם, אפילו כשהם נתקלים על קישוטיה האופייניים, כולל כמה קמיעות נגד ידי רופאי האליל שנמצאים בכל רחבי חבל.

את הדרך, צולם על ידי פלן מתוך מכונות

תים ממימי הנחלים הרבים הגואים בימי הגשמים.

בעוצמה והקור היה אכזרי. בשעה כזו כבר לא יטרידו אותנו החיות, שכן הקור הכריזן למאורותיהן. חתולי הבר והשועלים הם היצורים היחידים אולי שנשמע אותן עוד בלי להזהר.

אולם היתה סבה משכנעת מאד להתעורר. תי. משהו העיק עלי עוד מתחילת הערב. זה כמעט שנתיים שנמצאתי בשליחות חברת ארץ נקודה בארץ זו, רחוק מהבית, מההוי ומהמתהוה בארצנו בשעה זו. רציתי לעשות את חשבון הנפש. רציתי להרהר, לחשוב. באחד הארגונים נמצאת חבילת עתונים מהארץ ש' קבלתי באדיס-אבבה לפני יציאתי. רצון עז תקף אותי לקרוא עשוי, כאן ובשעה זו בין חיות הפרא ובקור החור, להתעטף מסביבי באווירה ישראלית ולשכח את כל הסובב אותי. הגעועים ארצה תקפו אותי. מעולם לא התנסיתי בחוויה זו של געועים לארץ, לרחוק בותיה לגבעותיה לכפריה ולאחוריה.

מה החזיק אותי שנתיים בארץ זרה זו, בלי תי מתורבתת ונחשלת, ארץ זרה לרוחי?

המניע הקובע היה התכונה הטבעית בכל יצור אנוש. האדם נולד עם יצרים ואינסטינקטים הטבעיים עמוק בהכרתו ותת הכרתו. אדם לא נולד על גנת לחיות בין גושי בניינים ולהתהלך על דרך מרוצפת ולשבת בתוך מכונות ולהתרחץ באמבטיית חרסינה או ל' אכול דוקא במולג גדול או קטן.

כל פעולתי בשנתיים אלו היתה בתוך ה' עולם המופלא של הטבע, של המרחבים וה' חופש. כאן אורבות לך גם סכנות הטבע: נה' רות עוברים על גדוניהם, חיות טורפות, קור וחום. ההגבה האוטומטית שלך היא, מטבעו של יצור חי, עצמאי ובלתי תלוי המסתמך על האינסטינקטים והתכונות שהטבע העניק לך.

ממה יכול אדם להרגיש סיפוק יותר מזאת? איפה יכולים יושבי כרכים כמו רוב רובנו בעולם זה, לעבור את החוויה הטבעית שאלהים העניק לו: להתמזג עם הנוף ולהיות חלק מ' מנו? חיתית בין הילידים וראיתי אותם בשמ' חתם וצערם. לא חסרה להם מישה עם סדינים לבנים וגם בית מבטון לא היה דרוש להם. אר' למ המרחבים, השדות, יערות העד היו חלק בלתי נפרד מהיו חיהם. הם הגנו על חייהם מ' פני חיות טורפות באותו חרוף נפש כאחד מ' אתנו החוצה את הרחוב בהירות מפני מכר' נית וורסת.

האינסטינקטים הקדומים חבויים בכל אחד מ' אתנו. הם אסורים עמוק עמוק פנימה וסגורים על מסגר ובריה. ובארץ זו הרגשתי מיד עם בואי את ההרוחה התת הכרתית של השתח' ררות מאויקים ומנעולים.

ללא ספק היתה זו ההרגשה שליוותה אותי כל הזמן בחבש. היא שבתה את לבי, ואז הת' עלמתי מן התנאים הקשים.

והנה נכנס גורם חדש: הגעועים ארצה.

השנקלה

יצאתי בשעוני כשאני מכורבל עדיין עם השמיכה מעל לראשי. השעון הראה קרוב לחמש. הפשלתי את השמיכה. מזוגה ר' טדסה ישנו בין הסמרטוטים והשמיכות. גר' גבתי את ההבל מעל זכוכית המגן. הרוח נש' בה עדיין והקור היה חודר. הגיפ עמד בכון למורה. אור חיוור כבר החל להפציע.

מצבנו היה בישי. הדרך הקשה ביותר היתה עדיין לפני. המכונות במצב בלתי תקין והפ' גישה בגובה, בבוקר בשעה אחת-עשרה לא תוכל לצאת לפועל.

מבעד לזכוכית המגן הבחנתי בפרורי קרח על גבי מכסה המנוע. האור היה כבר מספיק כדי להתחיל לפעול.

ניעתי את שני החבשים שלי ואני קפצתי מהמכונות כדי להתנער מהקור. השביל נראה לפני כבר בבירור. הרוח הפסיקה לנשוב והכל חזר לקדמותו. השמים לא היו מעוננים ו' תוך כמה שעות עמד לשתר החום הקשה מ' נשוא. "האם נצליח להסתלק מכאן?" הרהרתי.

עשיתי תרגילי התעמלות על מנת להתחמם. על השביל הבחנתי בתנועה של יצורים בלתי ברורים. הפסקתי את תנועותי ונעצתי מבטי לעבר המקום. דמדומי הבקר עוד היו עמומים

ולא יכולתי להבחין מי שם. אולם שמעתי קור' לות. קולות יצורי אדם. שלפתי את הכלי ופתחתי את דלת המכונות כדי להעיר שוב את שני השחורים.

הם נחרו עדיין. נייערתי בחזקה את טדסה ומזוגה ואמרתי להם לצאת מהמכונות עם נשק.

בכל דרכנו בדרך האימים לא פגשנו נפש אדם מאתמול. האזור כולו היה שומם. פראי יוכש "יתכן שזוהי שיירת סוחרים, או השד יודע מה", חשבתי.

שני הבחורים החבשים יצאו מן המכונות עם רובים. הם היו עדיין מנומנים. הראיתי להם בכון התנועה והקול ושאלתי אותם מי זה יכול להיות כאן בשעה זו. טדסה היה ה' ראשון שהתפכח.

"זוהי שיירה של סוחרים, כנראה", אמר. "על כל פנים. עלינו להיות זהירים", אמרתי, "מוטב שלא יראו אותי. אני אשב במ' כונות. תן לי את הרובה שלך וקח את אק' דוחי והסתר אותו בכיסך. אתה מזוגה, עמוד ליד דלת המכונות עם הרובה בפנים, מוכן לכל פורענות. הם לא צריכים לראות אותנו עם נשק. באם יתקיפו, החזיקו את הנשק קרוב ונחו לשמוש מיידי."

הקולות באו ממרחק של כ-150 מטר. משם אפשר היה גם לראות, כמעט בבירור, את היצורים המתקרבים. השחר החל להפציע.

החלון. מבעד לשמשת המגן של הגיפ ראה פלן לא אחת חיות טורפות הצמאות לדם.

נכנסתי למכונות. מזוגה הניח את הרובה שלו ליצירי וחכה ליד הדלת. טדסה הסתובב לפני הגיפ.

מזוגה הפליט לעברי: "אלה הם השנקלה". חבורת הילידים נעצרה לפתע. הם ראו את הגיפ. כמה מהם קפצו לצד הדרך. הם נשארו עומדים ולא התקדמו.

"אם הם השנקלה, הרי עלול העניין להיות רציני", חשבתי.

אלה הם הילידים מהמחוזות הדרומיים, יור' עים כעובדי אלילים וציידים למופת.

"איוו שפה הם מדברים?" שאלתי את מזוגה, "האם טדסה או אתה יודעים לדבר אתם?"

"הם יודעים אמריקית קצת אבל יש להם שפה משלהם. הם יבינו אותנו."

קראתי את טדסה אלי ואמרתי לו שיגש אליהם, יברך אותם, וישאל אותם אם הם רוצים לחם. (בחבש לא אוכלים לחם העשוי מקמח שעורה או חטה, אולם הילידים מאד מתאווים לזה).

בני השנקלה עוד עמדו על מקומם. הם גר' או מזויינים רק ברמחים וגרזינים קצרים. טדסה היה לבוש בתלבושת החבשית, לכן לא נרתעו ממנו. חזרו זה ידע לדבר חוץ מ' שפת האם, גם את השפה הטיגרונית, גלה, וכמובן גם איטלקית. הוא עמד כמה רגעים אתם ואחר-כך חזר עם אחד מהם. לא היה טעם להמשיך להתחבא מהם, כי המכונות דרשה תיקון ואני מוכרח עוד מעט להתחיל בו.

טדסה נגש לארגו האוכל והוציא משם לחם לבן ונתנו לאיש השנקלה. הוא היה לבוש בחצי גופו התחתון בעור גס ועל כתפו היתה תלויה חתיכת עור נוספת. הראש גם הוא היה מכוסה בעור.

כשהבחין בי, קפאה הבעת פניו. ברכתי

אותו במגוד ראש ובכרכה החבשית. הוא לא ענה לי.

טדסה התרחק אתו לעבר השאר כשהוא בוצע את הככר לחלקים מתאימים. הם היו שבעה-שמונה גברים בלבד. הם חטפו את ה' לחם ואכלוהו בוהירות. כנראה שהיתה זו הפעם הראשונה בחייהם לטעום טעם לחם. בדרך כלל הם חיים רק על בשר צייד והם בודדים מטבעם.

כולם התקרבו לעבר המכונות ועמדו מ' מרחק מה ממנה. הגיפ היה צבוע בצבע אדום מבריק.

השמש עלתה זה עתה ופרצופיהם השתקפו בצבע. הם החלו לגחן. בבואתם נראה שבר' רה על רקע הקווים המעוקלים וכמה מהם נסוגו בבהלה למראה פרצופם העקום.

חזותם האמיתית היתה לא פחות מזוהר. כמה מהם לבשו עורות פנתרים, ועל גבו של כל אחד מהם היתה תלויה אמתחת קשורה לצוארם. מקלותיהם היו עקמומיים ובקצור' תיהם היה חוד ברזל גס. שערותיהם ארוכות וקלועות בצמות והבון היבש היה מרוח עלי' הן ושמר על צורתן. מה שנבצר ממני להבין הוא איך הם מתגלזים.

בינתיים דחק לי הזמן. היה ברור שהם לא יעזבו כה מהר את המקום.

יצאתי מהמכונות להתייעץ עם טדסה. ל' מראי נסוגו כולם. ידעתי שלא היו להם כוח' נות תוקפניות נגדנו, ובאם היו להם, הרי נוכחותו של לבן, תרתיע אותם לגמרי. אמרתי לטדסה שלפני כל דבר אנו מוכרחים לגשת לתיקון הקלקול ועליו לדרוש מהם לעמוד ממרחק.

למזוגה הוריתי לעמוד קרוב למכונות ולש' מור מעל מושב המכונות על תנועותיהם של הפראים.

נגשתי לפתיחת מכסה המנוע. לאחר מכן ניסיתי להתייעץ את המכונות. למשמע זמ' זום המנוע. נסוגו השנקלה אחורה.

היה צורך להתחיל בפרוק הצנורות ונקויים.

מכונות בין סוכות הגנה

עבור מחצית השעה החלו הפראים להסתלק. טדסה ספר לי שהוא הזהירם שהמכונות תתחיל מיד ל'רוץ חזק ומהר" ו' לכן מוטב שיסתלקו יותר רחוק.

עתה יכולתי להיעזר על ידי מזוגה וטדסה. התיקון היה רציני מכדי שאוכל להתגבר עליו במהרה. רק בשעה 10 החל המנוע לפעול סוף סוף.

חטפנו משהו לפה ומיד התחלנו לנסוע.

המהירות היתה של חמשה קילומטר לשעה. שני ברגים ממערכת הקפיצים האחוריים נש' ברו. קשרנו את המקום הנפגע בזבל והמ' שכנו. הגשם התחיל לרדת. בשתיים אחר ה' צהריים הגענו לנקודה המיושבת הראשונה, על גבול מחוז בלה: כפר בשם דונצ'י. ערכנו מדורה והרתחנו תה. זו הפעם הראשור' נה מאתמול בבוקר. המשכנו לאחר מכן ב' תוך גשם וברד, עברנו נחלים גואים ואיבדנו את השביל. ממרחק ניכר אני הבחנתי לפתע בנוף המוכר לי.

הגענו בחשכה לפורה-בוקה, שטח של אנשי הגלה המוכר לי. אנו מוצאים בעזרת גלה אחד מבני המקום, את השביל המוביל לסוכות של טורה, סוכני בשטחים אלה. מ' כל הסוכות והמאורות יצאו בבהלה הנשים והגברים והגיעו לסוכות של טורה, כשהם מתפעלים מאורות המכונות.

טורה עצמו נרגש ונלהב עד פדי אבוד עש' תונותיו. טדסה ביקש מים תמים. שתי נשור' תיו של טורה הירות בסוכה זו ניגשות ל' מלאכה. הגישו לי את הכסא הגבוה העשוי מעורות והבעירו מדורה גדולה. במהרה הת' קינו גם את הסעודה: שעורה כחושה מעור' בת בחמאה ביתית מסריחה, וקפה העשוי מ' קליפות הגרגרים, ותוספת מלה.

רק בשעה מאוחרת נרגעו אנשי הגלה מ' ההפתעה והכבוד הבלתי צפויים. לבסוף הת' כנסתי בין שמיותי ופרשתי את מזרן ה' אוויר על האדמה.

למחרת, בתשע בבוקר, הגעתי לגובא.

היכון להתקרבות בין דור בן-גוריון לבין מנחם בגין לכל אורך החזית, המתווכים בענין זה הם פנחס לבון המפא"י ומנחם בגין בחדר החרוטי, אחרי שפולחן בגין גוריון אמרה להם: "מדוע אתם לא עושים משהו?" למרות שהדברים נאמרו כהערת-אגב, הסכימו יודעי דבר שהיתה זאת פליטת-פה מכוונת, בהשראת בעלה. התקרבות מפא"י-חרות תתגשם גם במבנה הסוכנות היהודית, המתווך שם: ח"כ מפא"י ברל לוקר.

שורת המתנדבים תעמוד בקרוב מוז התקפה מרוכזת של מנגנון השלטון. אחרי דיון מקיף בחוגים המתאימים, הוחלט לגייס למאבק זה את קול-ישראל, שיתחיל לנהל תעמולה שיטתית נגד השורה, אחרי שכבר שידר במהדורות-החדשות שלו התקפה חריפה על המתנדבים מפי זאב שרף. חזית שניה: הסתדרות הסטודנטים, שנתנה עד כה חסות לשורה, תשנה את עמדתה תחת לחץ סיעות מפא"י והדתיים, תוך נסיון להחניק את השורה מבחינה זוומרית.

נפט יתגלה כימים הקרובים בחזק 2. כבר עתה ברור כי מתחת לפני הקרקע בחלק משתרע שדה נפט עשיר ביותר וחברת לפידות-מחפשי נפט עומדת להתחיל ב־60 קידוחים במקום. לצורך זה נסע מנהל החברה ישראל ברנע לארצות הברית ואחת מסתי מכוונות הקידוח הענקיות שהוזמנו שם נמצאת כבר בדרכה לישראל. התוצאה המידית של הגילוי החדש תהיה קפיצה ניכרת במחיר מניות הנפט בבורסה.

אם אתה עובד עצמאי, תשם למם ההכנסה עשרים וחמשה אחוזים יותר מאשר בשנה שעברה. כל המרוויחים העצמאיים ישלמו בשנה 1956 תוספת זו, אפילו אם לא תהיה הכנסתם גדולה מזו של השנה שעברה.

הגדלת מספר העולים מן הגוש הסובייטי כמעט וודאית. בחודשים הבאים יגיעו מברית-המועצות ומארצות הדמוקרטיה העממית מאות עולים חדשים, ביניהם מספר קטן של עולים צעירים.

תחזית מזג האוויר במצריים: שלטון הקצינים יגבר ויתחזק. עבד אלנאצר עומד לסלק מממשלתו את שארית האזרחים, להחליפם ב־צני המטכ"ל שלו. סימן נוסף לקיצוניות הגוברת של המשטר: השפעתו של טאלח סאלם, שהוחז בשעתו מתפקידו, שוב גוברת.

היכון לשעורריה נאו-נאצית חדשה בגרמניה. לפי ידיעות מוסמכות דורו חוגים נאו-נאציים לתוך המפלגה-הדמוקרטית-החופשית, המפיגה השנייה בגודלה בקואליציה של אדנאואר. סיעה זו מרוכזת מסביב לז'ר מידלהאוב, לשעבר נאצי ידוע, ובידיה שבועון-החדשות, החשוב דר שפיגל, תומך בסיעה: יצרן-הנשק המפורסם, אלפרד קרופ פון-בוהלן, שבכספו עומדים הנאצים להקים שני עתונים יומיים, אחד בגרמניה ואחד באוסטריה.

בקשר עם נסיון זה, צפה לנסיון רציני של אדנאואר לפגל את המפלגה הדמוקרטית, אפילו אם הדבר יגרס לפירוק הקואליציה שלו. אם ייכשל נסיון זה עלולים הניאו-נאצים, יחד עם הסוציאליזם-הדמוקרטיים, להפיל את משטרו של אדנאואר (ואולי גם את הסכם השילומים) בבחירות הבאות.

שעורריה אחרת עולה לפרוץ באוסטריה. כשיודע ברבים כי משלוחי הנשק הקומוניסטיים למצריים מועברים באמצעות פירמה יהודית בשם ווייס, הבולשת האוסטרית השלימה את החקירה בענין זה, אך אינה יכולה לעשות דבר, כי משלוחים אלה אינם בלתי-חוקיים, למרות שהם מועברים תחת הצהרות כוזבות.

גוון חדש יתווסף למושבה הרפדומטית בישראל כאשר תכונן ישראל ייחסים דיפלומטיים עם מונגוליה הקומוניסטית.

אל תתייחס ברצינות לאיומיו של פנחס רוזן לפרוש מן הקואליציה. לחוגים הכלכליים של הפרוגרסיבים אין כל נסיה לצעד כזה, שיגשל אותם מעמדותיהם.

חברים רבים של מפ"ם ואחדות-העבודה יצורפו למנגנון הממשלה. למרות כל ההודעות על הרפולטיזציה של המנגנון, מנוי יגמור עם מפלגות השמאל למסור את עמדות-המפתח במשרדיהם לאנשים משלהם.

משבר חדש צפוי לקואליציה העירונית בירושלים: עם צאתו של גרשון אגרון, ראש העירייה, לארצות-הברית, בשליחות המגבית, ידרשו לעצמם גם מפא"י וגם הדתיים את משרת ממלא-מקום ראש-העירייה.

עבודתו של שלמה צימרמן, חבר ההנהדה המצומצמת של צ"מ, לא תופסק. אחרי שנתפס בנסיון של הברחה בנמל חיפה, לא יינקטו נגדו שום אמצעים, נוסף על הקנס הכספי שהסילה עליו הנהלת המכס.

אם אתה תלמיד השמינית, עקדים לחול שינויים בתוכ-נית לימודיך. הבחינות בשמיניות יוקדמו השנה, כדי לאפשר את גיוס התלמידיים לעזרת משקי הספר

החברה ההסתדרותית למים, מקורות, תוכר כ"רשות המים הממלכתית." שצריכה לקום בהתאם לחוק המים שיאושר בקרוב בכנסת. בחוגי ההסתדרות גוברת הנטיה לשתף את הממשלה בבעלות מקורות, כדי לאפשר על-ידי כך למקורות ליהנות מן הזכויות המיוחדות שיוענקו לרשות המים.

שגריר ישראל בוואשינגטון, אבא אבן, יקרא לישראל כחודש מברואר כדי להשתתף בדיונים נרחבים של הממשלה על עניי חוץ ובטחון. ישותפו בדיונים אלה גם ד"ר נחום גולדמן, התובע לעצמו עניין את הזכות לתוץ שלום עם הערבים, ושגריר ישראל בלונדון אליהו אילת.

צבעים חדשים ימשכו בקרוב את עיני תושבי תל-אביב: ההנהלה החדשה של הקוואפריטי דן החליטה כצעד ראשון לצבוע את האוטובוסים בצבע צהוב בו.

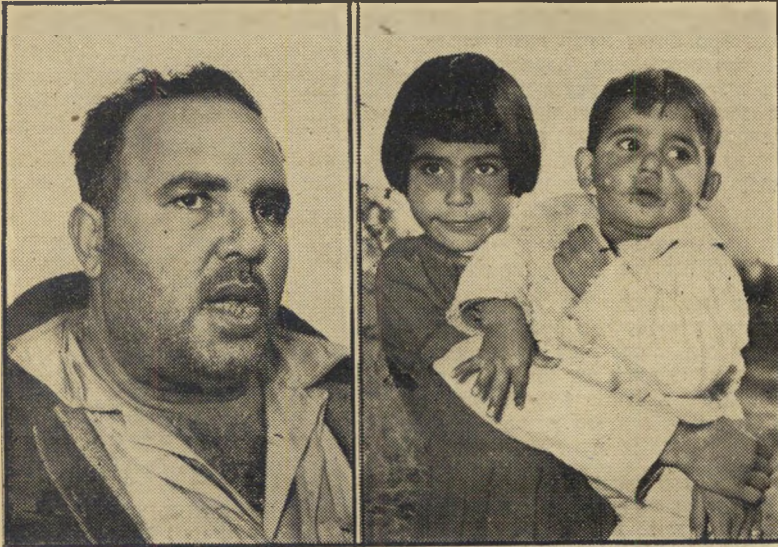
(המשך מעמוד 8)

ההלבשה, התייחד עם עצמך, ובאם אתה מתנגד לקומוניזם, הוכח זאת לעצמך בלבד. עמוד בפני הראי, הרס את ידך והישבע שבו עת אמונים לעצמך — ואז תדע כי הצטרפת לנט"ס.

"אין אנו אומרים לך מה לעשות. עשה זאת תוך יוזמה פרטית. אתה המפקד על עצמך. אז זכור: אל תפספס ואל תספר לאיש על החלטתך. רק באם יש לך ידיד נעורים אשר אתה משוכנע שיושפע ממך, לך אליו וצרפו

סער ילדים ללא גואל

לשכת הסעד בבאר שבע היא למודת ש"ערויות, אבל הצעקות שהקים חביב דאהאן

אב דהאן ומועמדים למיסיון משה וריימונד מוטב נזירה מאשר זונה

(40) הוציאו את הפקידים משלהם הרגילה: "מה זה, בארשבע זה לא מדינת ישראל?" צעק האישי בעל הגוף, הפקידים לא יכלו ל־ענות לו, סברו כמעט כמוהו.

חביב, יליד מרוקו, בא לבארשבע לאחר שלא הצליח להיקלט במושב עובדים, לשם נשלח עם עלותו ארצה. כנהג מצא לו במהרה עבודה כמע"צ, הסתדר בשיכון, גידל את ארבעת ילדיו הקטנים. "הייתי כמו מלך בבית, לא היה חסר לי כלום," מספר הוא. כשעמדה אשתו מסעודה (24) ללדת את ילדם החמישי התקשתה בלידה ומתה.

המוסד המתאים. חביב נשאר עם ארבעת ילדיו, שהגדולה בהם היא ריימונד, בת השבע, מבלי דעת מה לעשות. לא היתה לו משפחה בארץ, ולא נמצא מוסד שיאית לקבל את הילדים, למרות התחייבותו לשלם את מחצית משכורתו. בלית ברירה נשאר בבית סיפל בעצמו בילדים, התפרנס ממכירת חפציו. במשך חודשים לא הצליח לסדר מקום לילדים, חזר לבסוף לעבודתו, הניח לילדיו ל־התגלל ברחוב, להיות תלויים בחסדי שכנים.

השבוע, לאחר שלשכת הסעד הודיעה לו סופית כי במדינה אין מוסד מתאים לילדיו, החליט חביב למצוא בעצמו את המוסד. ה־מתאים. המיסיון מוכן לקבל את ילדיו ללא כל תשלום. "מוטב בחי תהיה נזירה במנזר בנצרת, מאשר זונה ברחוב בבארשבע," פסק דהאן.

אותו יום הודבקו מודעות על קירות באר שבע, קראו לתושבים להצטרף למלחמה ב־מיסיון.

דת האישור הסופי

עתוני העולם עוד הוסיפו להערים במלוא הקצב ערימות של נבואות על המלחמה ה־צפויה למרחב. עתון בריטי אף פורסם תכנית סודית לגמרי. אותה גילה כביכול, סופרו: צה"ל יפרוץ דרומה, לאורך הים, עד לתעלת סואץ, יעלה משם צפונית בעורף הצבא המצרי המנותק.

השבוע בא אישור לנבואות המלחמה מ־מקור אחר לגמרי, עתון חמור מוסק. ה־מקור: השייר אל-זיידן (58), מכפר מעין אל-אסאד בגליל.

ראיית הנזיר. שומרי קברו של שמי עון בירוחאי במירון לא הבינו תחילה את כוונותיו של השייר הדרוזי, שביקש אי־שור בכתב לכך שהשתתף על קברו של

לשורותינו. אבל אל תגלה את החלטתך ליותר משני ידידים, אחרת חרצת עליך כליון.

חבר — פעל! הכל תלוי בך!"

כאשר התפוצץ הבלון שהמטיר כרוזים אלה מעל למחנה של הצבא הסובייטי באוסטריה, גרם לסיכסוך דיפלומטי חריף. הבלונים היו מודרכים על-ידי תחנה מטאורולוגית גרמנית. הסובייטים האשימו את האמריקאים בתמיכה במחתרת הנט"ס, שסימלה דומה לאות העברית ש"ן, והמבוססת על שיטה מחתרית חדשה: תאים של ארבעה איש לכל היותר, ללא כל קשר בין תא לתא, וללא כל פיקוד מרכזי. ההנחה: זוהי המחתרת היחידה המיטוגלת לפעול במשטר קומוניסטי יעיל.

ממלכת השנאה. האמריקאים הכחישו בכל תוקף שהם תומכים במחתרת זו. הם חששו פחות מפני הסובייטים מאשר מפני המחתרת הרוסית היריבה. כי מאז היגרו חצי מיליון רוסים "לבנים" מארץ המהפכה, משותפים להם רק שני רגשות: השנאה ל־ברית-המועצות, והשנאה איש לרעהו.

המחתרות מחולקות לשלושה מחנות ע־קריים:

• המחתרות של האוקראינים, העמים הבלטיים ושאר עמית-המיעוטים, הרוצים לפורר בכלל את ברית-המועצות, להעניק עצמאות לכל אחד מעמיה,

• המחתרת של נט"ס, שהיא לאומנית רוסית, מבקשת לשמור על אחדות ברית-המועצות אך לשנות בה את המשטר, המחתרת הרוסית הדמוקרטית המתונה. הנאצים ניסו תחילה לרכב על עמית-המער, סים, כרתו אחר-כך ברית עם חלק של נט"ס. חלק שני של אותה מחתרת תמכה בבנות-הברית, מתוך פטריוטיזם רוסית. האמריקאים תומכים, לפי שעה, במחתרות של עמי ה־מיעוטים.

פסוק רוסי. השבוע הכירו אורחי יש־ראל מקרוב פלג אחד של המחתרת, הנהגה, כנראה מתמכה אמריקאית בלתי-רשמית. בי־תיבות פרייהר ששמדו להישלח לברית-ה־מועצות, נתגלו כרוזים מחתרתיים בשפה הרוסית. אחר-כך נתגלה במהרה: קבלן-בנין חביב שיבר. לשעבר מנהיג הרשימה למען העולים החדשים והחיללים המשותרים, שי־זכתה ל־375 קולות בבחירות לכנסת השנייה, הואשמה אחר-כך במכירת קיצבת-הנייר הרשימית שלה בשוק השחור.

השלטונות עמדו במצב קשה, אין ספק שהכרוזים יכלו לגרום נזק חמור ביותר ל־כלכלת המדינה, לאלץ את הסובייטיים להפ־

אמנות

תיאטרון מילוי החובה - קודם

מעינה (הבימה) הוא נסיון מעניין להעלות בעיות מיוחדות של הקיבוץ במסגרת מחזה שנושא הוא אנושי כללי: בעיית ה-אמן המחפש את האמת שביצירתו. הפסל אלכסנדר (אהרון מסקין) שעסק כל ימיו ב-עצוב דמויות חבריו למשק בצורת פסלים של אנשי עבודה ועמל, השלים את יצירתו הגדולה, בה חשב לבטא את האמת שבמצבו וב-חבריו. אולם כשמוסר הלוט מעל הפסל שהיה צריך לפאר את בית התרבות, מתגלה דמותה של מעינה (הניה סוכר), פסל נערה מח-זיקה בכך, שכולה עדינות, יופי ותשוקה.

שחקנים מסקין וסוכר ב"מעינה"
— לפסל אהוב

"מעינה היא כל התשוקות והתאוות שהח-נקנו, היא שמחת החיים שבלעדיה אין אמת שלמה." מסביר אלכסנדר את יצירתו. בעיני חברי המשק נראה הפסל כסימן שאלה גדול לכל דרך חייהם, הם רואים בו סכנה לעצמם ולבניהם. "האם זהו באמת הסמל של חיינו?"

הפסל מחליט לנתן את מעינה, אך היא מת-עוררת לחיים בלכבות כל אלה שראו אותה וגורמת למבוכה בחברה הקיבוצית. היא ממ-רידה את עצמה (יוסף בנאי) נגד הדור הקשיש ומשניאה עליו את אלכסנדר אביו שגול מ-מנו את אמו ונעיתו, את כל תקוותיו. ברותי (יונה עטרי) מעוררת מעינה תשוקה לצאת ל-חיים חדשים, לעולם הגדול, ואילו הדור ה-קשיש בדמותם של שרגא פרידמן ושושנה דואר מתגונן כנגד הריסת סמליו.

סמלים שבעי רצון. ברור ששרשרת המשברים וההפרעות מובילה אל מסקנת קי-צונית המתבקשת מאלה: דרוש שינוי ערכים יכולי דרך החיים הקבוצית, יש למצוא פת-רון לבעית ההתנגשות בין הקשישים שלאחר מלוי שליוחם נשארו קפואים ושבעי רצון כ-סמלים אילמים, לבין הדור הצעיר. אולם דו-קא בתמונה האחרונה נרתע המחבר משה פו-ליטי מלסיים את מסעו בדרך שצעד בה ל-אורך חמש הממונות הקודמות. הוא פונה לדרך צדדית חדיסטרית. "מעינה אינה כל האמת. אם יש לבחור בין מילוי החובה לבין מעינה, על מעינה להעלם!"

למרות העירפול בקטעים מסוימים הנגרם כתוצאה מהסתבכות בעיות שונות, בולט ה-מחזה, שהוא המחזה הראשון שנכתב בידי פו-ליטי, משורת המחזות המקוריים שהוצגו עד כה. למרות ליקויים במבנהו הדרמטי, אין ספק שהוא מחדש משהו. מה שאינו חדש בהצגה: סגנון הביטוי הצינוני.

הגבוהה בפאריס, כתב פוליטי את ספרו ב-צרפתית, חזר לאירופה כדי להוציא שם את ספרו. בעת שהותו הממושכת שם הגיעו לאוזני אשתו שמועות שונות על מעשיו, אך לא היתה להם כל הוכחה. ויקטוריה (27) הגבוהה סלחה בלבה לבעלה.

"אשתי דוחה ומשעממת..." שונה לגמרי היתה ההתפתחות כאשר סיים פוליטי את כתיבת נחזהו מעינה, המתאר את לבטי האמן, איש הקיבוץ. הבימה קיבל את המחזה להצגה, אולם לאחר שחולקו התפקידים נת-ברר כי לתפקיד אחד לא נמצאה השחקנית המתאימה — תפקיד הפסל מעינה עצמו.

רק לאחר חפזים נמצאה הנערה בדמותה של הניה סוכר (על משקל בוסר), נערה חיוורת, בעלת מחלפות שיער חומות ארו-כות, שחזרה לישראל מצרפת לאחר שלמדה שם את תורת המשחק. עד מהרה החלה הניה למלא בחייו של פוליטי תפקיד נכבד יותר מאשר דמות סמלית בלבד של מעינה. בימים בהם שהה פוליטי בתל-אביב לצורך ההצגה נפגשו השניים תכופות.

באחד הימים מצאה ויקטוריה בדרך מקרה מכתב שכתב בעלה ערב קודם לכן, שעה שהתחמק מקינצרט שנערך במשק בטענת עייפות. המכתב היה מיועד להניה סוכר.

"שמעתי הערב מוסיקה נפלאה," כתב פוליטי להניה, "עד מה השתוקקתי לשמוע צלילים אלה בחברתך. לפתע התעוררתי מ-היוותי לשמע אקורד חזק, ומצאתי לידי את אשתי הדוחה והמשעממת."

יש לי מה להגיד. יבבה היסטורית בקעה מחדרה של ויקטוריה. האשה בעלת הצמות

מחזאי פוליטי
אהבה פסולה —

לא מצאה באפיקים את החברה המתאימה, קיומה כי הצגת בעלה תהווה עבירה מפנה. במחסן הבגדים ב-עבודה, סיפרה לא פעם ל-חברותיה על הרגע המקוה בו תופיע לצד בעלה לאור הזרקורים. כי ויקטוריה בעלת כשרון מוסיקלי משלה ראתה את תזות הכל בבעלה ובעתיו.

דוקא בשל כך היתה המכה קשה כפליים. שטופת בכי היסטרי פרצה מחדרה, החלה מראה את המכתב שבידה לכל עובר וש. באיתו ערב הסתגרה בחדרה, ורק בבקר נתגלה כי ניסתה לאבד את עצמה לדעת ב-בליעת גלולות שינה. כאשר פקחה את עיניה בבית החולים הודיעה לרופאה כי איש לא יוכל לגזור עליה לחיות, אחרי שאבדה כל תקווה לחיי אושר.

איש לא התחם לאיומים אלה ברצינות. לכן, בוקר אחד לאחר שובה לאפיקים נמצאה ויקטוריה פוליטי שקועה בשינה עמוקה ליד ילדתה בת הארבע וחצי, לאחר בליעת מנה כפולה ומכופה של גלולות שינה. גם הפעם הצליחו הרופאים להצילה, לאחר שינה רצופה של המישה ימים ולילות.

סוף טוב הכל טוב: השבוע ישיבה ויק-טוריה החיוורת לצד בעלה בהצגה כשבידה זו רקפות, ענתה בקול צורד לברכות מכריה. כשאמרה לה מכרה: "מה זה ויקטוריה; אין לך קול." ענתה רפות: "יש לי עוד קול ויש לי עוד מה להגיד בו".

הרב היהודי. אולם היתה לכך סיבה הגיונית ביותר: השייר חלם בשנתו כי "זה" יס-תער על ארצות ערב, יכניע אותם.

"באתי להתפלל לפני בריוחאי שיצליח את דרכו!" הסביר השייר הדורפנים, שנתגלה כאדם הרואה את הנולד, "האישור דרוש לי כדי להוכיח, בכוא היום, כי צדקתי בנבואתי!"

רכי אדם נמעין המתגבר

הקהל באולם עמד על רגליו, מחא כפיים בהלהבות. על במת הבימה הופיעו בזה אחר זה שחקני מעינה (ראה תיאטרון), קדו ל-עבר הצופים. התשואות גברו כשעלה על ה-במה צעיר חייכני נמרץ-קומה, מרכיב מ-ש-קפיים חסרי מסגרת — מחבר המחזה, ש-השתתחה לצדו של אהרון מסקין.

איש המצופים לא ידע כי ערב הצגת-הבכר-רה התרחשה בחייו של המחבר הצעיר (29) דראמה טראגית שעלילתה עלתה על כל מה שמוסגל להמציא הדמיון הספרותי: המציאו אותה החיים עצמם.

הפרולוג של טרגדיית-חיים זו מספר על משה ויקטוריה פוליטי, בני משפחות יהוד-דיות אמידות: בתונוה, שעלו לישראל מתוך דחף חלוצי אמיתי, השתקצו בקיבוץ אפיקים בעמק הירדן, נראו עד מהרה כמשפחה קיב-צית מאושרת אופיינית.

שמועות ללא הוכחה. התפתחות הדראמה התחילה במערכה הראשונה, כ-שמשעה, העובד בנג'הירק של הקיבוץ, החליט להמשיך ביצירתו הספרותית, בה החל עוד ביוון. מתוך שאיפה להשתלב בחיי הקיבוץ כמו שהם, סירב אמנם לקבל את ימיה-פ-ש הניתנים במידה אחידה לכל סופר קיבוצי לצורך יצירתו, אולם את שעות המנוחה הקדיש לשולחן-הכתיבה, השלים עד מהרה ספר בשם במבואות אתונה*, המספר על פעולות המחברת היחנית בימי מלחמת ה-עולם.

כבעל השכלה צרפתית שרכש את השכלתו

(*) עומד לצאת בקרוב בהוצאת עם עובד.

תזכיר

תוצאת ההשתמטות. לפני חודשיים ניבא העולם הזה (945) כי בגלל השתמ-טותם של עשירי ישראל מקרן המגן לא יהיה מנוס משימוש באמצעי-כפייה לגביית הסכומים הדרושים.

השבוע הודיע שריהאוצר ש-הוא עומד להטיל מסי-מגן על האזרחים, הכביח כי המשלמים יוכלו לנכות את סכומי תרומותיהם ממסי-החובה (ראה העם).

אידת: הרכוש הנטיש ש-ישראל. בכתבה הכללת על המצב ה-מזונוח של אילת תבע העולם הזה (952) שינוי גמור בגישה למקום, הציע שורה של הצעות לשיפור התחבורה, הקמת בתי-הארח והכינון תעשייה מקומית.

השבוע הקימה המועצה המ-קומית מחלקה חדשה לטיפול ב-התיירות באילת, שתטפל בשי-פור תחבורת האוטובוסים והי-מוטוסים לאילת ובהגדרת מספר המקומות בכתייה-הארח. מחי-נהיטוכות יוקם לחובבי ספורט-הים. בראש המועצה יעמוד נציג המועצה והיצרן הכדני אוסקר פרידמן, גיבור פרשת הדרופה אחרי הקאפי מכס דם (העולם הזה 950)

פרסומת קודנועית. לפני ארבעה חודשים הזכיר העולם הזה (940) תחת ה-כותרת "מה רוצה הקהל?" את הפרסומת לסרט נקמת הקלפן בקולנוע ארגמן התל-אביבי: "נשים — נשק — קלפים — ומשקאות!"

אחרי פירסום זה פנתה המוע-צה לבקורת פרטים ומחזות ל-קידנוע "ארגמן", דרשה ממנו "להימנע משימוש בפירסום זה המכוון לגורמים בלתי-מוס-ריים". ברעת הצנזור להביא את השאלה לבירור משפטי.

בגליל גדל הטבק

טבק עדין וטעים

עם טבק יבוא ריחני

הסיגריה
העממית החדשה

20 סיגריות
250 פרוטה

נסה עוד היום

14

ההברז הקטן

בתל אביב, פירסם עתון מעריב את תמונתו המפורסמת של רנואר מן התא, בה נראית אשה בשמלה גדולה מחשוף, ציין מתחתה ככותרת את שמו של הבמאי יוליוס גלנר.

רגל שמאל היא המשלמת

בקופנהגן, דניה, הגבילו השלטונות את יבוא המותרות, קיצצו את מכסת נעלי הגלגילים הבריטיים לארבעים טון, נדהמו לגלות כי המשלוח המקוצץ מכיל רק נעלי גלגילים לרגל שמאל.

מעל לצו התפקוד

בנצרת, נדהמו התושבים הערבים לראות יהודי בראש קבוצת שוטרים, החלו חר-ששים למעצרים, גילו כי גייס אותם למניין להכנסת בנו בברית-אברהם.

בשר טרי

בפרינקפורט, גרמניה, יצאה רקדנית מועדון לילה ממחלקת הניתוחים הפלאס-טיים של בית-החולים העירוני, בה נותחה ניתוח יופי באפה, נתקלה בכלב שוטה שקפץ לפניה, נגס את קצה האף החדש.

מנה אחת אפיים

בתל אביב, הודיע צעיר לשופט שהוא מוכן לתרום קנס כפול לקרן המגן, ב-תנאי שיורשה לו להכות פעם נוספת את יריבו.

רחוק ובאחריות

בפוקספי, ארצות-הברית, תבע גורמן סטיינר גט מאשתו, בטענה כי תינתה אהבים עם אוסף האשפה המקומי, כי הוכחה, מכתב אהבה שאשתו השאירה לאוסף האשפה בפז האשפה.

זכויות הכער

בתל אביב, הועמדה אשה לדין באשמת תקיפת בעלה והכאתו, מסרה עדותה כי טונים גבוהים, נענתה על ידי שופט-השלום זליקסון: "אל תצעקי עלי, אינני בעלך".

גונב מגנב פטור

בליאון, צרפת, הודיע למשטרה פורץ קופות מועד, למחרת סיימו את ריצוי תקופת מאסרו האחרונה, כי בעת שכתו ב-בית הסוהר התפרצו גנבים לביתו, שדדו מצ-למה, מקלט רדיו וקופת חסכון.

ניבוי פה

בחיפה, השיב יקה שגרם לפקק תנועה במכוניתו על הגידופים שחרפוהו ה-נהגים בלשונות קיבוץ הגלילות: "אני מזל-זל בכס".

נביא בעירו

בלונדון, שווייץ, חלה פרופסור האוניברסיטה, אשתו ושני בניו בהצטננות, ב-יום בו הודיע הפרופסור כי גילה תרופה חדשה למלחמה בהצטננות.

גורל מר ממוות

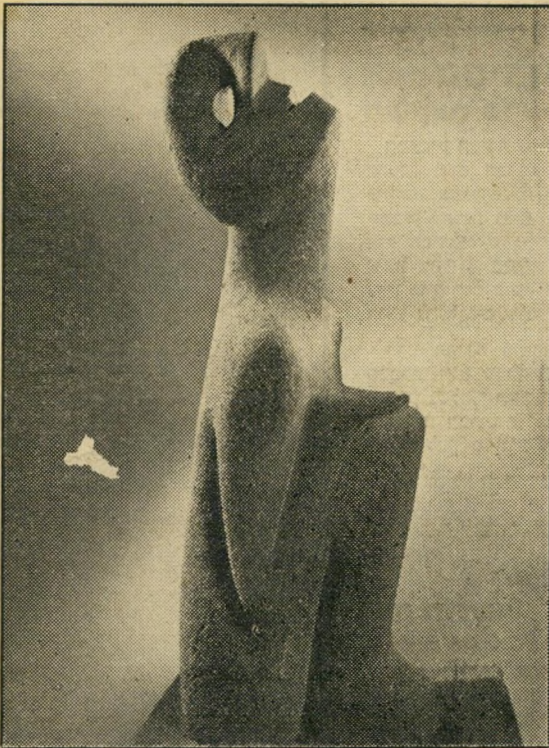
באשתאול, יצא זכריה טובה לתפילת שחרית של שבת, התעטף בצעיפה ה-אדום של אשתו, הותקף על ידי שור ש-הרימו ונשאו עמו, צעק: "הצילו, אני נוסע בשבת!"

שדג דהשתא

בשטוקהולם, שבדויה, יצא איש עסקים ממסעדה, התפלא למצוא במקום מכוני-ח, ערימת שלג שערס הגנב כהסחאה.

ממקום

במשגב-עם, הצטערו חברי המשק ל-היווכח כי לא בא, כרגיל, סרט ביום שלי-שי, החלו מתווכחים על חינוך הילד בקיבוץ לאמונה באלוהים.

איוב (בזרת)

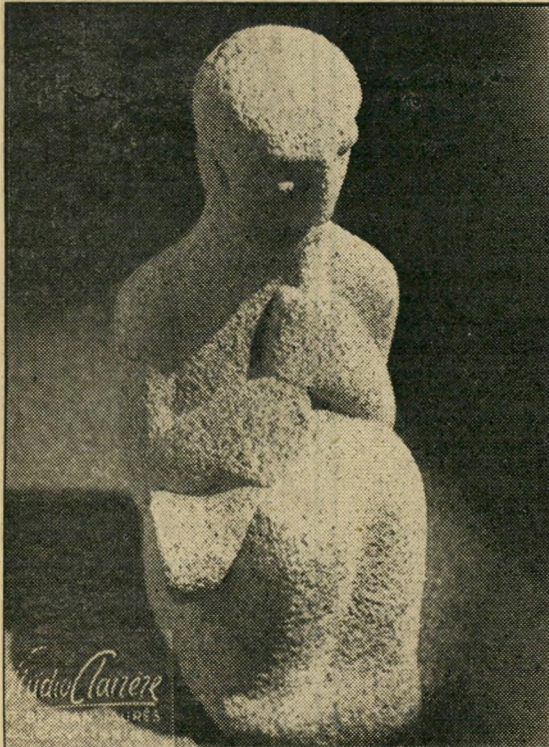
דוד המוך (גרנית)

שבעה טון אבן

- מאת עמוס קינן -

מסוגל לה. כחומר לעבודתו הוא משתמש באבנים הקשות ביותר, שהגרנית היא הרכה שבהן. אבל מה שהוא מסוגל להוציא מחומר זה ממש מפליא. רק בתקופת הזוהר של אמנות הפיסול, במצרים העתיקה או במקסיקו, ידעו אמנים עלומי שם לחצוב בסלע קשה ולדבר בו בשפה כבוד-ראש, בלתי מצועצעת, עמוקה ופשוטה.

אחיעם לא למד מעולם אמנות, ואיננו אינטלקטואל. אין לו כל תיאוריות על אמנות בכלל ואמנות ישראלית בפרט. לא היה לו פנאי לכך. אבל "דוד" ו"איוב" ו"הנביא" שלו חצובים מהרי הגליל, פשוט כך. זה בא מאליו. יש בהם פרימיטיביות טבעית, הוא אינו משתדל להיות כזה. וכמו בכל אמנות פרימיטיבית עממית, יש בעבודותיו עדינות שירית, ליריות בלתי רכה ובלתי משתפכת, וויקה גדולה לחיים. בצרפת אין הפסלים אוהבים לעבוד באבן — הם שכחו מלאכה זו, המחייבת רצינות רבה. באבן אי אפשר להשתעשע, היא פשוט לא נותנת. אולם כיום משתתף אחיעם בסלונים המכובדים ביותר, ושמו הולך לפניו כפסל מחונן. מימיו לא מכר ולא ניסה למכור עבודה. אין הוא איש החברה. אין לו קשרים. הוא יוצר. 25 פסלי האבן שיצר בפאריס מגיעים במשקלם ל-7 טונות. הוא היה רוצה לחזור ארצה עם פסליו, אך כיצד אפשר להעביר 7 טונות אבן? בעד הסעת אמנות מעין זאת משלמים לפי המשקל. לאחיעם לא יהיה לעולם הכסף הדרוש לשם כך, לכן הוא ממשיך להיות אמן ישראלי בפאריס. חבל שבין שאר ההנחות הניתנות לכל מיני אנשים טובים בכל ימות השנה באניות "שוהם" לא נמצא מקום ל-7 טונות אבן, שמקומם בארץ.

מגן בקרן (גרנית)

נביא (קוואריק)

קולנוע

כמובן, הסרט שעשה את ריטה הייתה מפורסמת, בהיסטוריה. כיום, לאחר עשר שנים, לא נס ליחה של אחת המשעשעות שביצירות הקולנוע: הזולות בהתגלמותה. טעמיה מורגש בטוב-טעם מאקסימאלי, תוך אירוניה כמעט-מושלמת מצד המחברים והבמאי, כאילו רצו להתנצל: „אנו יודעים שאנו כותבים זיופים ושקרים, אבל, הבינו נא משלמים לנו המון כסף בעבור זה.“

גידה, למי שאינו זוכר, היא נערה הנישאת למיליונר טאוטוני היושב בארגנטינה, משמש ראש לקארטל בינלאומי, חולם על שלטון-עולם נוסח אדולף היטלר (באותה תקופה היו נבלי הוליבוד גרמנים, לא רוסים), אך מתאהבת ב"עוזר, מי שהיה פעם אחובה (גלן פורד), כאשר נדמה לה שהבעל מת, היא נישאת ל"פורד, אבל (כדי לשמור על חוקי המוסר ה"הוליבודי") נמנע פורד מסעום את פירותיה האסורים, עד סוף הסרט.

חלום אופיני. רוב העלילה מתרחש ב"מועדון לילה בו מהמרים שחקני המשנה על סכומי ענק, מבליים את הלילות בשתייה, רכי לוח מסוכנת ותככים בינלאומיים. קאניו זה של גידה הוא חלום הוליבודי אופייני, שבו הכל יכול להתרחש, ואמנם מתרחש, כולל שני שירים שריטה מזמרת אותם בצורה ש"שום שחקנית זוהר (כולל ריטה עצמה) לא הצליחה להתעלות עליה.

מתי יופיע הצדק

צעדים בערפד (קולומביה, ארצות הברית), הוא, כמו בנות השטן (ראה למטה), מעשה ברצח ואהבה. הרוצח הוא סטיוארט גריינגר, שסילק את אשתו הזקנה (והעשירה) בעזרת רעל חריף והאדם המגלה לראשונה את הדבר היא משרתת הבית: ג'ין סימונס. יפהפיה סימונס מועלית בדרגה, כדי שת"שים מחסום לפיה. אבל נבל גריינגר אינו בור טח בשירות עצמי, מנסה לשים מחסום חזק יותר — בעזרת מקלו.

אבל סימונס מראה לפתע סימן חיים. הוא הרג אשה אחרת! מכאן ועד סוף הסרט הש"אלה אינה, האם יופיע הצדק, אלא מתי יופיע. מאחר שרק הסרט הוא תקופת אור-הגזר שהצדק אינו ממחר לבוא. אבל הוא בא.

בקצרה

לגיהנום וחזרה. אודי מרפי בתפקיד אודי מרפי, החייל שזנה במספר הגדול ביותר של אותות הצטיינות אמריקאיים במלחמת העולם השנייה.

ריינג'רס. עיבוד חדש, הממטע במוסיקה, מרבה במילודרמה של האופירה הוורדית. **השבעות הנפלאות.** ג'ין ויימאן סוחטת דמעות רבים באחת העלילות הפחות מתקבר לוח על הדעת שהוסרטו אי-פעם. זולות ב"מסוה של עמקת פופולארית.

לחם אהבה וקנאה. המשך ישר ל"הרפתקות ויטוריו דה-סיקה בעיירה האפנינית הקטנה. פחות מלחם, אהבה ודמיון, אבל מ"שעשע למדי. ג'ינה לולובריגיה.

הטא על סף ביתך. שטן בלונדי מא"רילין מונרו, מנסה לפתות את עקרבית טום יואל, כשאשתו נעדרת, ובמהדורה הקולנועית (השונה בקידוד זו מן המחזה עליו מבוסס ה"סרט) כמעט מצליחה.

אבא ארוך הרגליים. בא להוכיח כי מוג האויר הנחב ביותר לאהבה הוא שעטני של חורף וקיץ. החורף: פרד אסטיר. הקיץ: לולי קארון. הקהל בתוך, סובל מרוח פריצים. **גבעת אהבה.** איך סוף לסבלות כוכבי הקולנוע. קורבן אחרון ג'ינפר ג'ונס, ב"דמות אחות שחציה אסיתי, חציה אירופי, ה"חיה בהונג קונג. חיליאם הולדן סובל אתה.

בת הנחש. סופיה לורן בתלבושתה ה"אורגנילית של סילבנאנה מנגנוא ב"סרט, ה"מכיל פחות בול ומים מאשר האודן המה. **בנות השטן.** שתי נשים מנסות לסלק את הבעל-האהוב. הן מצליחות, אבל — שצ"תיים של מתח. קלזוו ביים את ורה קלזוו ר"סימון סיניורה ביצירת הפחדים של השנה.

ישראל

יוקר? שמות!

יוקר המחיה במדינת ישראל, המעיק כאבן ריחיים על צווארם של תושבים רבים כל כך, קל כנוצה לגבי נוכרים, באם הם באים הנה מצויידים במטבע קשה. „ישראל היא אחת ה"מדינות הזולות בעולם“, הכריז מפיך צרפתי נודע שבא לבחון את אפשרויות ההסרטה ה"מקומיים.

כמוהו סבורים, כפי הנראה גם מפקים אמ"ריקאיים. בישר אלברט מטלון, סוכן חברת קולומביה בישראל, בשונו ארצה מועידת מפיצים באירופה: „קולומביה משתעשעת ב"רעיון הכנת שני סרטים תנכיים בישראל: שאול ומרים המגולות. באם יהיה משרד ה"מקומיים.

סיפיה לורן

לא פחות בוג ומיים

אוצר נוח למפיקים, יצאו הסרטים אל הפועל בקרוב.

גם האיטלקים פוזלים לעבר ישראל, עלולים לכבד הנה להכנת סרט. ללא הגבלות איגודי ההסרטה, ללא חוקת-עבודה תמורה, ללא מסר הפקה כבדים, ישראל נראית בעיני אילי סר"טים רבים כארץ קודש; מרבית ההכנות מן הסרטים כאן תהיינה קודש למשקיעים.

הוליבוד

מסולם גבוה לגבוה יותר

ברט לנקסטר החל את דרכו מתחת לזרק"רים, כלולין ולהטוטן קרקסי, גרם לעצירת נשימות בספט על סולמות גבוהים, התנגד על טרפציות. בהוליבוד הוסיף בעל השרירים להפגין את עוזו גופו, הופיע בסרטי הפת"ק, בעיקר מערב-פרועים. אולם לכוכביא לנקסטר היו שאיפות אחרות: הוא הוכיח כח משחקי דרמטי במענה ועד עולם.

בוה לא היה לו די. לנקסטר, אחד מחסכניה המובהקים של הוליבוד, נטל את צרור כס"פו, נטש את חברות הסרטים הגדולות בהן היה מועסק כשכיר, יסד, יחד עם מפיך הא"רולד הכס, חברת סרטים עצמאית, קרא לה נורמה, על שם אשתו.

קפיצה נחשנית. אמצעיהם של השנים לא היו גדולים. הם הפיקו בעיקר סרטים מועטי-הוצאות, הוציאו לאור, בין היתר, את מארטי. היתה זו ההכנה לקפיצה הנחשנית ביותר בעולם הקולנוע: תוך שנה עלה תק"צב החברה ל-10 מיליון דולאר. במקום סרט אחד לשנה תפיק חמשה.

אולם לנקסטר אינו מסתפק בוה, שואף ל"הצטיין בענף אמנותי נוסף: הביום. סרטו ה"ראשון זכה בהצלחה כלשהי. בדעתו להקדיש מעתה למקצועו החדש יותר ויותר זמן, ויור"תר כסף מאוצר החברה שהוא עומד בראש סולמה.

סרטים

ריטה לאחר עשר שנים

גידה (קולומביה, ארצות הברית) הוא,

במרחב

הסיבוב הקר

השקעה כדאית

המייבירק הבודד ששיגרה ממשלת ישראל ל"חרטום ביום הכרות עצמאות הסודאן לפני שלושה שבועות (העולם הזה 952), המשיך השבוע להכות גלים. מובארק ראזוק, שר ה"חוץ הסודאני שהגיע לביקור רשמי בקאהיר (ראה להלן), הודרו להרגיע את מארחיו: „אין שום יחסים בין ישראל והסודאן. גם לא הוצע לה לקיים שום יחסים כאלה.“

רדיו המזרח התיכון שידר מקפריסין את הסברתו הוא, מלווה תרעומת נגד ישראל. „ה"מייבירק נשלח“, קבע הקריין הערבי, מקבל ה"משכורת הבריטית, „רק כדי לסכסך בין ה"סודאן לבין מדינת ערב.“

גם אם לא הביא המייבירק תוצאות ממשיות, היו ההוצאות הכרוכות בשיגורו השקעה כ"דאית מאד למדינת ישראל.

איראן

סוף ספאוו

גאוחאב ספאוו לא היה פחדן. כך, על כל פנים, הכריז לא פעם בפומבי. לחסידיו הס"ביר: „אם תאמינו כי חייכם אינם תלויים ב"איש וכי אלה בלבד יכול לתת לכם לחיות או למות, רק אז תבינו שאין טעם לפחד מפני אדם, שמא יקצר את חייכם.“

היתה זו השקפה מתאימה לראש פדאיאן איסלאם, הארגון הטרוריסטי הדתי, ששיבש את כל מערכת החיים הפוליטיים באיראן משך למעלה מחמש שנים. חבריו רצחו את ראש הממשלה עלי רומארא ב"1951, גרמו לעליית של מוחמד מוסאדק לשלטון, הלאמת תעשיית הנפט, סילוק הבריטים, גירוש השאח והחזרת ה"הפכיות-הצר והפכיות-צבא. תוך כדי כך, התמוטטה כלכלתה של איראן.

גם פטיות מיניו. כל אותו זמן ה"הדו רייות הפדאיאן בקצב חד על רקע מנגי"נת-המהומות הכללית. ספאוו עלה מן המח"תרת, הוציא עתון, סחט כספים, השמיץ מדי פעם נגד אויביו איום מתובל בפסוקי קוראן ליהתים.

במקום הכפייה הלבנה של המוסלמים ה"אדוקים, המשמשת להם תכריך לאחר מותם, חבש ספאוו כפייה מצמר ירוק. „אני לא ארד לקבר נקי כשלג. ארד לשם עטוף בצבע ה"נביא והוא עצמו יעלנו לצידו בשמים“ הכריז לא פעם.

השבוע נתמלא החלק הראשון של הכרזה זו. בית משפט איראני מצא את גאוחאב ספא"ווי, בן ה"32, אשם בביצוע רצח ובהסתה נגד השלטון, דן אותו למיתה. אתו הוצאו להורג עוד שלושה מחברי הפדאיאן; ארבעה נאש"מים נוספים נשברו בשעת החקירה, החלו מא"שימים את מנהיגם ברמאות, הריגות וססיות מיניות. הם גידונו למאסר.

הגילוי הסנסציוני ביותר של המשפט היה כי מעולם לא מנה הארגון הטרוריסטי האי"מחני יותר מעשרה חברים פעילים.

מרוקו

הכניעה הסופית

המערכה האחרונה נפתחה באולם גדול, באחד מארמונות פאריס העתיקים. על כורסה מרופדת, מכוסה דגל מרוקו בעל הכוכב המחומש, ישב הסולטן מוחמד ב"יוסף, שאך חזר מגלותו.

בחדר ההמתנה ישב זקן בעל פני חנוט, עטוף עבאיה לבנה. היה זה סי תהאמי אל"גלאוי, באשא מראקש ואויבו בנפש של ה"סולטן. הוא בא להיכנע.

הדלת נפתחה. אל-גלאוי קם, פסע אל הת"חלת המרבד האדום שהשתרע עד למרגלות כסא הסולטן. הוא נפל אפיים ארצה, מילמל בקול-חנוק: „אל-סמאח יא מולאי! אל"סמאח!“

חמש פעמים השתחוה בין הדלת לכורסה. לבסוף ירד הסולטן מכסאו והרים את הזקן המתרפס מן הרצפה. הכניעה היתה גמורה, מוחלטת, לא-סייגים. מול עדשות המצלמות המוסטרות נשבר אדון הברברים האדיר. השבוע, שלושה חדשים לאחר כניעתו ל"סולטן נכנע אל-גלאוי למלאך המוות. „אין לי עוד שום דבר לקחת לו בחיי“, כתב לאורי נו ב"יוסף.

סוף בתחרות
האחר והתפוקה
* לכל טעם *
ונח לכל כיס

רדיו פאלאס

6 מנורות אופרה לונס

7 מנורות סופר

7 מנורות סופר לונס

8 מנורות ס'פאוןיק

8 מנורות פאגאניני

להשיג בכל חנויות הרדיו

תדרס קולר
מחלף תק"ט'ים
1956
הטוב ביותר בעולם-תוצרת אנגליה

נשף פורים

עין הוד

2.3.56

פרטים:

תל-אביב: חיפה: מרמר סטודיו
רח' הילל 37 רח' אלנבי 56
טל: 2936

עכשיו במכירה

חברות
קולנוע
MODERN
SCREEN

Why Stars Hate
Hollywood Parties

הוצאת דצמבר 1955
המחיר: 300 פרוטה

SCREEN
STORIES

America's Greatest
Movie Guide

הוצאת דצמבר 1955
המחיר: 300 פרוטה

להשיג בכל מקום
המפיץ היחיד:
סוכנות
סטיימאקי

העולם הזה
מאת
פנחס
פנחס

שלא עשני אשה

העיתון המצרי אל אחבאר סיפר השבוע כי שגריר ישראל בארצות-הברית **אבא אבן** קיבל לפני ארבע-עשרה שנים, בהיותו במצרים תרגום אנגלי של הספר חיי מוחמד מאת ד"ר חוסיין הייכל על מנת לחפש לו מו"ל בבריטניה. מאחר שהספר לא יצא לי אור, החל המחבר להתעניין בגורל התרגום, ואכן הודיע לו, באמצעות אוניברסיטת לונדון, כי מסר אותו בשעתו לידי שר-החוק ד"ר **מחמוד פאוזי**, בשעת ביקורו במרכז הא"ם. . . . חדשות משמחות הפעם ממס' פחת בן גוריון: **רננה בן-גוריון** זכתה השבוע בתואר דוקטור למדעי הטבע. . . . לאחר **שאלמה לווין-תלמי**, ח"כית מפ"ם וחברת משמרה-עמק, סיפרה בנאום הבכורה שלה בכנסת כי מן הסידור הקראי נמחק ה"פסוק" **"ברוך שלא עשני אשה"**, קרא לעומתה ח"כ הפועל המזרחי **יצחק רפאל**: "מצדי את יכולה להתפלל בסידור קראי!". . . . את שליטתו המוחלטת בכל גזוניה של השפה העברית הוכיח שגריר צרפת **אז'ן פיר ז'ילבר** בפתחו את הסימפוזיון השפעת תרבות צרפת על תרבות ישראל. הוא סיים את דבריו במלים: "אתם בודאי תגידו שהממור הגדול הזה הבטיח לומר רק דברי פתיחה ונשא נאים שלם!". . . . הכתבה שהתפרסמה השבוע בשבועון טיים על פרופסור **מאיר טיין כוכב** הזכירה מעשה שאירע בבזר לפני שנים אחדות: יום אחד נכנס למספרה התיישב בכיסא ושקע בהיריונים. כעבור רגעים אחדים, כשהתעורר מהזיונית, נוכח ל"דעת כי הספר עשה בינתיים את מלאכתו נאמנה, גילה למשעי את זקנו הלבן וה"ארוך".

★ ★ ★

מצוות ומעשים טובים

שניים מעיתוני הקולאציה, למרחב ועל המשמר, פתחו השבוע במלחמת חורמה נגד פרופסור **אבא פתחיה לרנר**: הראשון גילה כי דורש הקפאת הסכר משתכר כיועץ

פסוקי השבוע

- **שר-החינוך זלמן ארן**: "יש כסופים שכדי להגשים נחוצים כספים".
- **וואן לאנגוזהבה**, נציג בלגיה באו"ם, בשעת הדיון במועצת הבטחון על מבצע כנרת: "מדיניות כגון זאת של ישראל, לא רק שאין לקבלה, אלא שגם אינה יעילה. במשך המלחמה האחרונה, נגדו הנאצים בצורה זאת בבלגיה, כשם שנהגו באותה צורה גם בארצות-כיבוש אחרות. התוצאה היחידה הית התקוממות והגברת תנועת ההתנגדות. אם תמשך ישראל במדיניות הגמול, סופה לבנות סביב עצמה חומת שואה, וספק רב אם יכולה מדינה קטנה להתקיים בתנאים כאלה".
- **"דבר"**, במסרו את הידיעה כי חבר הנהלת צי"ם נתפס בהברחה, אך שוחרר ללא מאסר ומשפט: "בחיפה אומרים. כי כתוצאה מפרשה זאת יפוטל השוטר".
- **ח"כ חרות אליעזר שושטק**, בתשובה לשאלה מדוע התנגד לפני עשר שנים לאיחוד הסתדרות העובדים הלאומית עם ההסתדרות הכללית ועכשיו הוא תומך באיחוד: "לפני 12 שנה באה אלי בתי ואמרה שהיא רוצה להתחתן. אמרתי לה לא. אכשיו אני מסכים".
- **"הארץ"**, בסקירה במדור לחינוך על הסרט זרע הפורענות, המתאר מורה מתחיל בבית-ספר פרוץ: "אם נרצה ללכת בעיקבותיו, יצטרכו המורים... להיות קצינים משוחררים מיוחדות קומנדו, או אלופי גידור ואיגרוף".
- **המודחין משה ווילנסקי**, בתגובה להוצאה של אשת הרמטכ"ל רות דיין על אגנות עממית ועל שטיחים: "היתה זאת הוצאה שטיחית".
- **המבקר התיאטרוני אשר נהור**, בביקורתו על הצגת מעיינה בהבימה: "הניה סוכר, המגלמת את הפסל מעיינה... היא בעלת גיורה נהדרת, אך כשעליה גם לדבר ולשחק, היא מפגרת אחרי גופה".
- **הסופר ארנסט המינגווי**, בדחותו הצעה של עורך לכתוב מאמר על דמות העולם בעוד 300 שנה: "מצטער, אבל אין לי מושג אפילו מה תהיה דמות העולם מחר בבוקר".
- **הזמר מוריס שבאלייה**: "ב"ש השנים האחרונות התחלתי לנהוג מתונים בכל דבר, וזה כולל שתייה, אהבה וחנינויות אחרות בלונדון. בגיל 67 אני שר על יין, אך שותה מים".
- **השחקנית טרודה בנקאהד**: "אני יוצאת מכלי רק פעמיים בשנה, אך בכל פעם זה נמשך ששה חודשים".
- **אנאסטאס מיקויאן**, סגן ראש ממשלת ברית-המועצות: "אילו היו מזמיגם את העילות והקצב האמריקאיים ואת הסודיות הגרמנית עם הלהט המהפכני הרוסי — היינו משיגים בולשביק טוב".
- **הסינאטור האמריקאי ריצ'ארד ראסל**: "בכל פעם שבולגאנין וכוורשצ'וב עורכים מסע בעולם — דורש משרד-החוק הקצבות נוספות מהקונגרס. אם השניים הללו ימשיכו לשוטט, נפשוט את הרגל".
- **מלכת איראן פוראיה**, בשיחה עם מלך האפנה הפאריסאי בריטיאן דיו, על דוגמתיו החדשות: "האופנה השנה היא מזרחית מדי לגבי אשה פרסית".
- **הכוכבת מארטין קארול**, שצבעה את שער הבלונדי לחום, לרגל צילומי סרט חדש: "להיות חומת-שער, זוהי עבודה קשה. אחד הדברים הנעימים ביותר בלונדון הוא שאין היא נדרשת לנהל שיחה".

בדני מוקף סקרנים ליד קבר הרמב"ם בטבריה
בלי נדר

האוצר, יועץ בנק ישראל ומרצה האוניברסיטה סוכר של 1300 דולאר לחודש, ואילו בשני נתפרסמה דרישתו של המשורר **אבא אבן** להגברת האבטלה ויודיעו קודם-כל לו עצמו על פיטוריו. . . . ממשלת ירדן נקטה השבוע שני אמצעים חשובים לקראת "המאורע" מאושר "המתקרב ובא, לידתה של המלכה דינה אשתו של המלך חוסיין, הצריכה לחול, לפי החשבון, בעוד שבוע בערך: (1) מברייטניה הוטסה לירדן אומנת וחתיקה לטי פול ביורש-העצר בבואו לעולם (2) נתמנה וועדת-שרים לחיכנון "חגיגות השמחה של העם". . . . בית לוחמי הגיטאות התעשר ה"שבוע במוצג חדש: פגיון משובץ אבנים יקר קרות שהיה שייך בשעתו למפקד חיל התעופה הנאצי **הרמאן גרינג**. הוא הונח ליד האבנים שהובאו לבית-לוחמי הגיטאות מהבונקר של **אדולף היטלר**. . . . משלחת אנשי ההתיישבות החדשה באה לראש עיריית ירושלים לשעבר, **שלמה זלמן שרגאי** ב-

★ ★ ★

פתגם בולגרי מחורז

בשעת ישיבה עם באי-כוח ההסתדרות והעירייה גילה שחקן הבימה **אחרון מוסקין** את גודל (או קוטן) משכורתו החודשית ב"דיוק נמרץ: 222 ל"י ברוטו ו-170 ל"י נטו. . . . **יגאל מופינזון** הגיש לכוכבת הליברית שפגש בסידור בארצות-הברית מ"חנה מתאימה ביותר: אחד הכרכים מסידרת חספיה. . . . לעג הגורל: בשעת מירון כירכרות שנערך בבלגיה, הושב הסרן **פיטר מארגרט**, דווקא בכירכה שנקראה בשם ירח הדבש. הייפלא שהגיע אחרון במירון? . . . המשורר **אברהם שלונסקי** סיפר בשבוע מסיו במזרח אירופה כי לאחר הפלת מטוס אל על נוצר בבלגאריה פתגם עממי מחורז המבקש להביע את רגשי החרטה על המעשה. הפתגם, בתרגום שלונסקאי: "לא נסוך יגיעה ועמל, ונשלם דמי מטוס שנפל". . . . הסופר **ליאון ירושלמי** (יוריס), מחבר בר זעקת הקרב, עומד להגיע לישראל לקראת הצגת הבכורה של הסרט בתל-אביב.

★ ★ ★

שתי מנות פלאפל

כניגוד משוער לכינויו הנהוג כיום, סיפר המשורר **חיים גורי** בלמרחב מעשה בבי חור שנשלח לפני עשר שנים מכפר גלעדי לחיפה כדי להעביר עפרונות-זמן המיועדים להפעלת חומר נפץ כשהם מוסתרים בתוך ככר-לחם. חשבון ההוצאות שהגיש אותו בחור בסיום השליחות הגיע לשלושה (3) גרוש, כולל שתי מנות פלאפל (5 מיל כל אחת) לארוחת ערב ובוקר. כעבור ימים מספר, חיקנו דן (מה נשמע) **בן-אמון וחיים** (תחמושת קנה) **חפר** את אחד הפרטים ב"חשבון ההוצאות הגיע לשניים וחצי גרוש בלבד, כי לארוחת בוקר לא אכל שליח ה"פלאפל" מנת פלאפל נוספת, אלא הסתפק ב"כיכר-הלחם ששפרונות הזמן המוסווים בה הוצאו ממנה כינתיים. . . . סוחר המשקאות החריפים **צבי נתן**, ששמו הוזכר לאודיוקא לטובה בחוברת של שורת המתנדבים, לא תבע לדון את השורה, או את מאמר מעריב בו התפרסמה תמצית ההאשמות נגדו. לעומת זאת, לא יכול היה לשאת בשלוה את הקריה קטורה של קריאל (**"ד"ש"**) גרודו, שהתפרסמה תחת הכותרת "לכל הירחות". הוא הגיש תביעה על הוצאת דיבה ודרש פיצויים בסך 10 אלפים ל"י. נימקו: שמו מופיע ב"ציור כמהדהה תוכן של פח אשמה הנודף ריחות מסריחים והמאלץ את הציבור המיוצג בציור הגילי עליידי נער לפקוק את אפו". . . . בטרם יצא לטבריה להילחם מלחמת מצוה נגד החפירות סביב קבר הרמב"ם, נאלץ מנהיג נטורי קרתא **עמרם בדוי** לבקש מרבו, ה"גאון זאב (וולחלה) מבריסק, להחיר את נדרו שגדל לפני שנים אחדות: שלא לצאת לעולם מתחום ירושלים עיר הקודש.

פרס על שום מה?

קראנו זה לא מכבר על הילד הישר, בן לעולים חדשים, אשר קבל מהמשרה פרס של 50 ל"י על שהחזיר את האבדה. במידה יפה זו לא ראה הנער משהו יוצא מגדר הרגיל. נכון הדבר שבכל מצווה יש בה מן הפרס. למשל, הדואג לעתידו יעשה הכל שלא לבזוז את כספו ויפקיד חלק ממנו בחסכון. והנה בוא יבוא היום ולרשותו יעמוד סכום נכבד שיאפשר לו להשקיע על העולם מעמדה אי-תנה יותר. ואם יעשה זאת במסגרת מפעל "חסכון פרס" של בנק לדיסקונט יגיע לו גם פרס ניכר עד 33% אשר בהיותו חפשי ממס הכנסה יגדל ערכו פי כמה. פנה איפוא מיד לסניף בנק לדיסקונט הקרוב ביותר ופתח חשבון "חסכון פרס".

דוהי

מכונת כביסה Universal

שצניתם לה

1. הפנים NEROSTA
2. הרתחה
3. 3 ק"ג כביסה
4. משאבת-מים אוט.
5. אחריות ושירות לשנה אחת.

הזמנות רק ע"י:
מרכז החשמל ב"י
חיפה/ירושלם/בנקים 5
טל: 6120

אל תחסם את תאחר

אגרת המלווה העממי

19:5

הפרס הגדול 40.000

קנה מהר

★ ההגירה בקרוב

★ להשיג בכל הבנקים

המלווה העממי

כאילו נסגרה לשינה ארוכה בארמונה. קודם כל נבחרו העסקנים שילוו את הנבחרת בי נסיעתה ועתה כבר ניגשו לברר את מי, בעצם, יצטרכו ללוות.

התמונה שהתקבלה השבת, עת נערכה בי מסלול האימונים היחיד בארץ, איצטדיון ה"מכביה", תחרות בין אתלטי מכבי והפועל הצדיקה את אכזבתם של כמאה ילדי בית ספר ומספר ילדי משפחה, כפי שהתבטא אחד מהם: "מסכנים המלווים, לא יהיה להם את מי ללוות". כי בין כל עשרות המתחרים, ש"מהם למעשה צריכה להיבחר הנבחרת, לא היה גם אחד שיתקרב בהישגיו למינימום הנדרש מאתלטי האולימפיאדה.

שוער חודרוב מזנק לקראת הכדור
כמו בימים הטובים

"מסמרים, לא פטישים" - ברוך חבס, שהדף כדור ברזל עד ל-14.48 מטר נשאר כחצי מטר אחרי המרחק הנדרש, הצליח להגיע מחוץ למסגרת התחרות עד הפרש של שלושים סנטימטר בלבד. לצבי הון (הפועל תל-אביב), שזכה במקום הראשון בקפיצה משולשת שהסתכמה ב-12.88 מטר, נותרו עוד שני מטרים עד לרמה הנדרשת.

צבי ינובר (מכבי נתניה) שהחליט לחדש את פעילותו בשטח זה לאחר ארבע שנות מנוחה, התרומם בעזרת מיט הברזל לגובה של 3.50 מטר, ניסה שלוש פעמים לעבור את המוט שהיה מ'נח בגובה 3.70 מטר, הצליח לעברו רק מלמטה. הגובה המינימלי לאולימפיאדה: 4.15 מטר.

רק לאהובה קראוס (הפועל רחובות) חסרו סנטימטרים ספורים כדי להתרומם לגובה 1.58 שהיא הגובה המינימלי למשתתפות ב"קפיצה לגובה.

אמר אתלטי מיואש לאחר שהפטיש שזנק בידי אדי פולונסקי הגיע למרחק 34 מטר, עשרים מטר פחות מהדרוש: "שירוקו מס' מרים, לא פטישים".

אולם ההתאחדות לספורט בישראל לא נ"א אשה, פירסמה הודעה שהיא אינה מתחשבת כלל בטבלה הבינלאומית. אם לא יסעו ספורי טאים, איך יסעו המלווים?

במסלול כשר להדרין

השבוע הודיעו ממלבורן כי למשלחת ה"ספורטיבית הישראלית, אחת 62 המשלחות שרשמו עד כה לאולימפיאדה שתיערך בסוף השנה באוסטרליה, הותקן מטבח כשר מיוחד במחנה הספורטאים שהוקם ליד האיצטדיון האולימפי במלבורן.

פשיטת גבס

יש סיכויים שבסיבוב הבא בליגה לכדורגל ייראו רגליים חדשות-ישנות על המגרש: יהושע (שיע) גלאור מבקיע השערים של מכבי תל-אביב, נפטר מהגבס שהחניק את רגלו מאז ראשית העונה, מקוה שעוד יעלה ברגליו להבקיע לקבוצתו היורדת דרך אל פיסגת הליגה.

כדורגל שני אפסים ביבו

הפתעת השבוע במשחקי הליגה הלאומית היתה חוסר כל הפתעה; לאחר שבשבתות האחרונות היתה ההפתעה מנת חלקם של כל הקבוצות. אמנם גם הפעם היו אי אילו תוצאות מוטלות בספק, אולם התוצאות הסוריות נראו כמספקות.

כך למשל התקבלה תוצאת התיקו בין ה"פועל כפר סבא, שציעה בסוף טבלת הליגה לבין מכבי תל-אביב כ"הישג" למכבי, בעוד שרק לפני שבועות מספר היתה נראית ככלי תי אפסרית.

"זה לא חוכמה, הם לא רגילים לשחק על מגרש יבש", הסביר אי-חד הצופים את חוסר כשרונם של המכבים לבי-עוט לשער אפילו ברגי-עים שלא היה בו שוער. אולם מלבד סיבה זו מנע מהם נצחון חיים ליון (19) השוער הכפר סבא שקפיצותיו המר-היבות עוררו את התלה-בות הצופים: "חבל ש'הוא משחק עם קבוצה כל כך גרועה", אמרו.

המכבים שאינם רגילים להתגלגל אי-שם בתח-תית הליגה, ניסו להשיג יגונם בהתפרצויות אלי-מות וקטנוניות ביחס ל-שיפוט. המגן שניאיר לא סלח לשופט הקו על קרן שפסק לרעת קבוצ'תו שלא בצדק, לדעתו, הקניטו מדי רגע בצעקה: "קרן, מה?" השתתק רק לאחר שהוזהר על ידי השופט.

שוב התאכזבו איהרי מכבי תל-אביב משלך קבוצתם, שאם כי לא ספג שוערים, לא הצליח גם להבקיע אותם.

הנצחון שייך לך!

"היום הגדול של חודרוב", כך סוכם ה"מאבק בין קבוצות הפועל פתח-תקה ותל-אביב בו זכו התל אביבים בנצחון צודק (1:0). יעקב (יענקלה) חודרוב הדגים שוב את קפי-צות הראוה המפורסמות שלו והציל את שער קבוצתו מבטיחותיהם הנמרצות של חלוצי פתח-תקה, ממש כמו בימים הטובים.

אולם חודרוב עצמו שהוחרז השבוע ל-סגל הנבחרת הישראלית לאחר שהוצא מ-תוכו בגלל גילויי חולשה וחוסר העונה, לא ראה את עצמו כגיבור היום, טפח לאחר המשחק על שכמו של צעיר נמוך ושחרחר בעל שפם דקיק, מיכאל מיכאלוב (19) ציין בלי יוהרה: "היום בנצחון שייך לך".

הגדנ"ע' המנצח

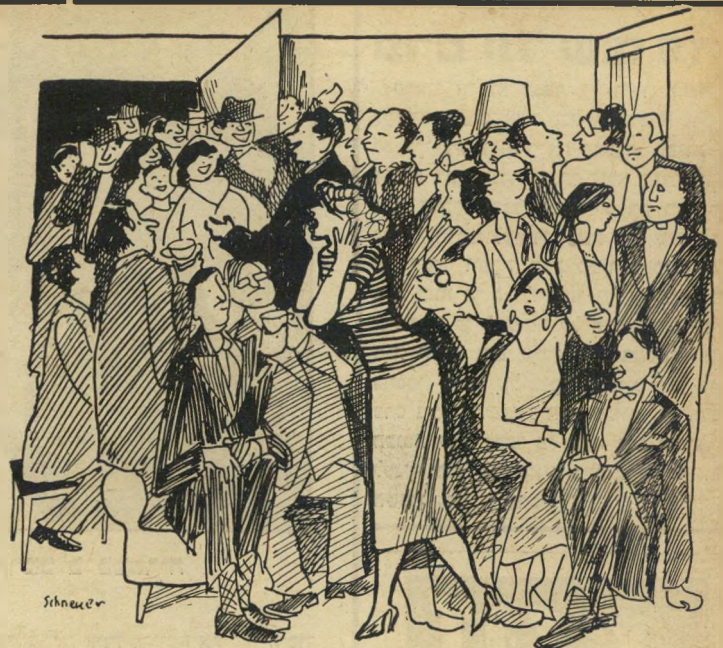
מיכאלוב שהוא כיום רב טוראי בצה"ל. הוא צבר שהחל את הקריירה הספורטאית עוד בגיל ארבע-עשרה.

אותה שנה אורגן יחד עם נערי שכונות אחרים למסגרת הגדנ"ע ובין שאר העיסוקים הקימו גם קבוצת כדורגל בשם גדנ"ע-יהודה. קבוצת גדנ"ע זו זכתה במשך שלוש שנים במקום הראשון בליגת הנוער, היוותה את העתודה של הפועל תל-אביב. לפני שנתיים הוכנסו ארבעה משחקניה, מיכאלוב, אמציה לבקוביץ, חיים חוצביקוב ופנחס (פסקה) יהודיף לקבוצת הליגה הראשונה של הפ"על והם המהווים כיום את שורת חלוציה.

מיכאלוב ויהודיף הם גם חברים בהכשרת פלי"ם, אולם עתידם כשחקני כדורגל יקשור אותם אחרי שחרורם לעיר. "היו לנו כבר הרבה משחקים קשים", סיפר מיכאלוב לאחר המשחק בשבת בו הבקיע את שער הנצחון, "אבל השבת זה היה השיא. שחקנו מלוכדים והשער שהבקעתי היה רק בזכות העבודה המשותפת עם חברי".

אתלטיקה קלה למרות הכל - נסע!

סיכויי הנסיעה לאולימפיאדת מלבורן, ה"ליו פועילות מוגברת גם לגבי מלכת ה"ספורט הישראלית שלאחרונה היה נראה

איך אוכל לשרת ולכבד את כל ידידי שבאו לבקרני בעת ובעונה אחת?

במצב דומה נמצא קשת בהתחלת כל עונה. לקוחות רבים מחכים זמן רב למדי לקבלת בגדיהם. למה לך רוגז והפטד זמן?

מסרו את הזמנות האביב שלכם עכשיו, כי עתה באפשרותנו לשרת אתכם בריקנות ובאופן אינדיבידואלי.

אם רצוי אנו שומרים על הבגדים שלושה חודשים ללא כל תשלום נוסף. עם בוא האביב יוחזרו לך בגדיך הנקיים והמגוהצים.

קשת מזקה וצובעת

עט כדורי לכל תפקיד כמובן - תמיד סמית

העט הכותב יותר טוב

הוצאת "אלקנה"

ספרית "כרמלי" לנוער
הופיעה מהדורה שניה של הספר

ג'ינג'י הסיר מאת

אבנר כרמלי

הסיפור המתאר את מבצעייהם של הג'ינג'י הנודע ואחיו, כימי מלחמת השחרור.

ההפצה הראשית:
א. זליקוביץ, מואה 6, תל-אביב.

אין מוותו

הספיריטואליזם הוא פתרון אמת יחיד לבעיות החיים. קראו "לד הפרגוד המופשט" - דהשיג תמורת 1.500 ל"י בחנויות הספרים ואצל המחבר ש. שטיין, גבעתיים, רחוב אחדות העבודה 1.

אבן דביר המגזין הילדים החודשי

שסיפורה הגננת על נס חנוכה, שאלו הילדים מה זה נס. "נס" הסבירה הגננת, "זה פלא". ה"פרץ ישראל (5): "זה לא היה נס, ולא פלא. זה היה הוקוס פוקוס".

אמו, דבורה נירמן
זכרון יעקב

ובל, התחיל לקרב את מיטתו למיטת רוג'ית בבית הילדים, עד שלבסוף עבר למיטתה. לשאלת אבנו, מה הוא עושה, ענה: "משתוללים קצת".

קיבוץ נחשולים
הקיבוץ המאוחד

יה יום סגריר, ואני הרהרתי בקול: "איני יודעת אם כדאי ללכת לטייל, או לשבת בבית". מיהר דודי (3) לעזרתי: "את יודעת מה? בואי נתלבש שינינו וגלך לעזאזל".

אמו, אסתר ליבנה
רמת-גן, הרצל 76

שיחק עם חברתו רבקה באמא ואבא. כשנתתי להם צלחות וביסקוויטים, רצה עופר להכין אוכל לרבקה, אולם היא התנגדה בטענה שזה תפקידה של אמא. על כך ענה: "אז נגיד שהיום שבת, ואבא צריך להכין את האוכל".

אמם, חנה מנדל
אשקלון, צריפי יובל גז

סברתי לתלמידי כתי (א) שלשום יש חצאים ורבעים שווים. לא חצי גדול וחצי קטן. שאל יוסי (6 ורבע): "המורה, אם אין חצי גדול ורבע גדול, או למה המוכר קרח אובר תמיד לאמא שהוא נותן לה רבע גדול?".

מורה, חננאל להם,
ירושלים, אוסישקין 22

"המממ..."
מאיר מוסכרנג (5;9 חרשים)
אהבת-ציון 22, תל-אביב

יצחקיה מסתכל בתמונה בעתון: "מי זה?" הוא שואל, "מולוטוב", משיבים ההורים. "למה מולוטוב טוב? מוכר-טוב!" מחליט יצחקיה.

משק משמר הנגב
הקיבוץ המאוחד

בא ראה את רותי (6) מציירת. שאל אותה: "מה דרוש לציור, עפרונות צבעים, ומה עוד?"

אחותה, נורית פרנק
קרית ביאליק, קק"ל 49

איתן (4) שאביו טכנאי שיניים, התקוטט עם חבריו: "אני אשבור לך את כל השיניים ואגיד לאבא שלא יעשה לך חדשות!".

משק חפציבה
הקיבוץ המאוחד

שראה אותי מנקה דג: "איך יכול הדג לשחות? העצמות לא דוקרות אותו?"

אמו, אניה שרגנהיים
תל-אביב, שלמה המלך 31

"מה יש למרילין מונרו שאין לי?"
שושנה הרשקוביץ (5;8)
רמת-גן 14, תל-אביב

לית, אחרי מהשכחה מאומצת: "אמא, איפה הגלגלים של האוניה?"

אביה, אורי ציטיאט
רמת-גן

תתי לאבינועם (4,6) טיפות שמן דגים, והסי' ברתו לו שאם יבלע אותם, יהיה גדול וחזק כמו שמשון הגבור. שאל אבינועם: "מי זה שמשון הגבור?" אמרתי לו שהוא מת לפני הרבה שנים. "אם הוא מת, סימן שהוא בכלל לא גיבור". פסק אבינועם.

אמו, א. חץ
ירושלים, רח' החבשים

דודו הירושלמי של גבי (3), לקח, לאחר ביקור רב אצלנו את גבי אתו לירושלים. כשהיו מוכנים, בטעת בוקר מוקדמת, אמר הדוד: "הייתי מרביץ עכשיו שינה הגונה". "מי הרביץ לך שתקום?" תהרס גבי.

אמו, מיכל מיוחס
באר-שבע, שיכון ההסתדרות 46

יה (6) ניגשה אלי בשמחה: "אמא, יש לי כבר חתן!" "מיהו חתנך, מיה?" "משה!" (אחי בן 23) השיבה מיה. "אינך חושבת שאת קטנה בשבילו?" שאלה. "תיה... אל תדאגי, אנחנו נסתדר כבר". הרגיעה אותי מיה.

אמם, מרים אמסטר
גבעת שמואל, בית רדנר

יריה, הודיעה ליוסף, המכונה "פיקו" (4): "אתה יודע? היום הלכתי לגן-החיות". החזיר לה פיקו בעליגות: "אני לא הולך לגן חיות. אני הולך לגן פרטי". אחותו, בלהה צדיקווי
תל-אביב, טלמה 90

בעלי חמשת השמות הראשונים המתפרסמים במדור זה יוצים בהבילות שי של התכשירים המפורסמים לתינוקות, "בבה שופמן" פודרה סבון, תחליב, — המופיעים חן ובריאיות לתינוק. נוסף על כך יקבלו ילדים משתתפים מיוחדת, "בבה שופמן" עם טעם תפוחיזהב. ערכה של כל הבילת שי (לפי הממרים לצרכן) יהיה שש ל"י. ההבילות יישלחו ישר לביתו של הזוכה.

את החומר יש לשלוח למערכת העולם הזה, ת.ד. 106, תל-אביב ולסמן על המעטפה "צרכני חמודים ועוקצים". כן יש לציין את שמו המלא של הילד ותשריד לידתו, את שם השולח, את יחסו לילד (אם, אב, מורה נגנת וכו') ואת כתובתו המלאה. המערכת תבחר בתמונות הטובות ותחזיר לשולחים את כל הצלמונים. אם מורכמו או לא.

אתי את יעל (3) "מה היית רוצה שיקנו לך מתנה לחג, ביבה סוגרת ופוחתת עיניים, אי ביבה פשוטה?"

"בובה כמו שהשכנה קנתה בבית חולים". השיבה יעל ללא היסוס.

דודונה, יפה שפירא
רמת-גן, בית וויינסל, רח' מודיעין

חרי הרהור של דקות מספר פונה יצחק (2,6) אל סבו: "אם לוקחים כלב על הידיים, הוא נושך?" "לא", משיב הסב. "ואם לוקחים סוס על הידיים, הוא בועט?"

אמו, רבקה נגה
תל-אביב, לואי מרשל 19

סיתי לפתות את איתן (3) שיאכל חסה במקום שוקולד. "אני לא עושה", ענה איתן בכעס.

אמו, חנה בנימיני
תל-אביב, הגשר 65

"פוצ'רה!"
רפאל זונאבנר (1)
שכון גת-רמן 21, פתח-תקוה

מראל (7) חזרה מבית הספר כשהיא בוכה: "אני אמרת! אני אמרת!" שאל אותה אביק (6) "מה קרה לך, אמראל, למה תמותי?" יבבה אמראל: "מוקי חנק אותי!" הרגיע אותה אביק: "אז אל תבכי. כבר לא תמותי. כשהונקים — אז אם לא מתים תיכף — כבר לא מתים בכלל".

מורתם, עדה שושן,
גדרה

דודי (2) שמע אותי מפצירה בסבתו בגרמנית, שתאכל מן השמנת. אותו רגע נכנס אביו לחדר. הלשין דודי: "אמא שלך לא רוצה לאכול".

אמו, אסתר לבנה
רמת-גן, המרגוע 9

איתי את אברהם (4) יושב אל השולחן כשלפניו נייר ופפרון. לשאלתי מה הוא עושה, אמר לי: "אני כותב מכתב לחבר שלי". להערתי שהוא איננו יודע לכתוב עדיין, השיב: "אין דבר. גם הוא לא יודע לקרוא". דודו, שלום בן מורדו
ירושלים, ימין משה

סדרת מועמדות שניה

טובה זהבי

דינה חייקלין

רינה ויינריך

בת 22 משכונת מרמורק ברחובות, חתיקת הנוער העובד, חובבת טיולים ברחבי הארץ, ספורט והתעמלות. "אין יום שעובר מבלי שראשי למטה וראשי למעלה" מיעצת לכל הנערות להתעמל בכל בוקר כי זה נהדר. ביתה של טובה מלא ציורים ושירים על נוף הארץ, אותם חיברה עוד בהיותה תלמידה בבית הספר. "אוהבת אני מאד את המשחק. תמיד שאפתי להיות שחקנית", אומרת היא, "אבל אין אני יודעת מה נחוץ כדי לפתח את הכשרון שלי, לממדים שבהם אוכל להר" פיע על הבמה כשחקנית."

בת 17 ושבת גבעתיים, חניכת תנועת נוער חלוצית וכיום תלמידת השנה הראשונה בבית הספר למטפלות ב" מוסד לטיפול באם ובילד של ויצ"ו. "המטפלת היא מיוזג של אם מחנכת ואחות" סבורה דליה. "והו מקצוע שיש להקדיש לו לא רק זמן וידיעות אלא חכונות ורגשות כמו מסירות ודאגה ואפילו אהבה לילדים שכה זקוקים לה. פשוט יש להתמסר בכל הישות לעבודה זו". ואמנם, מועט מאוד הוא הזמן שנשאר לדליה אחר שעות הלימודים והעבוד. דה מעשית הנמשכת גם בלילות, אותו היא מקדישה לקריאה ולבידור בחברה.

בת 18, חיילת בצה"ל. למדה בסמינר למורות וגננות על שם לוינסקי וסיימה את לימודיה התיכוניים בבית ספר תיכון ערב. מגיל חמש עשרה הצטרפה רנה לאגודת הספורט מכבי, הקדישה את כל זמנה הפנוי להתעסקות מתמדת באתלטיקה ק" לה. "לא ראיתי בספורט בילוי ושעשוע בלבד", אומרת רנה, "אלא יעוד. שאפתי תמיד להישגים טובים יותר". רנה בעלת השיער הערמוני והעיניים הירוקות, השיגה את אשר רצתה. כיום היא אלופת נשי ישראל בריצה למרחקים קצרים. הישגים ספורטיביים נוספים עוד לפנייה.

גליה ארקין

צפורה צוויק

יונה כים

בת 17 ילדת צה"ל, לידת תל-אביב. עד לגיוסה עסקה גליה ברכישת השכלה בבית ספר תיכוני, והקדישה את שעות הפנאי "לספורט ושאר חובבויות הממלאים את עולמה של כל נערה בגיל זה כמו, ספרות, ותיאטרון". בעיקר התענינה באתלטיקה קלה והתעמלות במסגרת המכבי. שטח התענינות נוסף הוא ריקוד עממי. בצבא נפתחו בפני גליה אופקים חדשים ומקצועות חיוניים למדינה ומענינים לנערה צעירה בפרט. לאחד ממקצועות אלו חושבת היא לקשור את עתידה — ולהמשיך לעסוק בו במסגרת הצבא.

בת 17, תושבת רמת-גן, שהפסיקה את לימודיה התיכוניים בגלל חוסר-אמצעים. כיום היא תלמידת האקדמיה הישראלית למוסיקה. הטיה למוסיקה נתגלתה בצפורה עוד בגיל צעיר עת החלה בגיל שבע לנגן ב" כינור, כלי זה נשאר גם כיום כלי נגינה נאה למרות שהיא מנגנת גם על כלים אחרים. מלבד שעות לימודיה באקדמיה בהר" רכתו של הכנר עדן פרטוש, מקדישה היא ארבע שעות ביום לנגינה בבית, מנגנת בתזמורת הגו"ע והאקדמיה. שאיפתה לנגן בתזמורת הפילהרמונית הישראלית.

בת 16, ילדת תל-אביב וחניכת תנועת הצופים (16). "אני רואה את הציור כמטרה וכמקצוע בחיי", טוענת יונה, בת צעיר ידוע. אמנם היא מתענינת גם בדברים אחרים וביחוד בנגינה ובטיולים לארצה ורחבה של הארץ אולם את עיקר שעותיה מקדישה היא לציור. שאיפתה היא להמשיך להשתלם בשטח זה בבית הספר לאמנות בצלאל. את שנות שרותה הצבאי רוצה יונה למלא בצורה הצבאית ביותר: "להיות חיילת קרבית ממש ביחידה לוחמת".

שאלון מועמדות

את השאלון הזה זכאית למלא המועמדת עצמה, וכן כל אדם אחר המעוניין להמליץ על מועמדת לתחרות. כמו כן רשאים למלא אותו מוסדות חינוכיים, ארגוני נוער ומחנכים חסידים כי אלה מחנכותיהם או מחברותיהם ראיות ל" תואר

השם: _____

מצב משפחתי: _____

הכתובת המלאה: _____

שנת הלידה: _____

מקום הלידה: _____

שנת העדיה: _____

השכלה קודמת: _____

שרות צבאי (מקצוע ודרגה): _____

מקצוע או שטח לימודים: _____

מקום העבודה או הלימודים: _____

האם המועמדת היתה או הנה חברה בתנועת נוער, תנועה קיבוצית, ארגון ספורט, להקה אמנותית או כל אגוד אחר?

פרט איזה ומתי: _____

חובבויות: _____

אם אחד הפריטים אינו חל על המועמדת, אל תמלא אותו. יש לצרף לשאלון זה תולדות חיים של המועמדת, עד כמה שהן ידועות למלא השאלון. במקרה שהשאלון ממלא על ידי ממליץ או מ"סד, עליו לצרף הנמקה מדוע לדעת ראויה המועמדת לתואר. במקרה שהמ"סד עמדת ממלאת את השאלון בעצמה, עליה לצרף הסבר קצר של דרכה בחיים ושאיפותיה לעתיד. במקרה שהשאלון מסומל על ידי ממליץ או מוסד, ציין לחלן את

השם: _____

הכתובת: _____

נא לשלוח את השאלון הממלא בצרף החומר למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב ולציין על המעטפה "צברית 1956".

הררית, שחקנית (5) משה וואלין, אלרן (6) פנינה ולצמן, פסני תרנית (7) מרדכי זעירא, קומפוזיטור (8) נורית חביב, פרטי חביב (9) יעקב חודרוב, כורגלן (10) שאול ליון, מחנך, ראש מחלקת החינוך בתל-אביב (11) יואל מוסינזון, סופר (12) יצחק נימצוביץ, מחנך, פיתונאי וממחה לנוער עולה (13) חנה מרון, שחקנית (14) דם בילומון, עורדרין (15) שמעון פאטם, עיתונאי (16) משה קסטל, צייר (17) שמואל תמיר, עורדרין, כן יהיו בחבר השופטים ב"ה תפקידיהם העורך הראשי של העולם הזה, ראש מערכת הע"ה, חנה ועורדרין שנה של העולם הזה, מועמדות שאין לה תמונה מתאימה, יכולות להצטרף אל הצלם הראשי של המכבי, יצחק ארדה, ברוך פינסקר, תל אביב, מול קולנוע מונריב.

כל צעירה ישראלית יכולה להשתתף בתחרות על התואר צברית 56, שיוכה את הווכה בהענקת של 1000 ל"נ לצורכי השתלמות. כן תייעץ הווכה את הנוער הישראלי במיפוש של כנות 21 עמים, אשר יתקיים בפאריס בחודש אפריל במסגרת התחרות העולמית לבחירת נערת-השנה על המועמדת, או הממליץ, למלא את השאלון המופיע מימין, ולהמציאו למערכת עד סוף חודש ינואר. ועדת-השיפוט מורכבת בלחל: (1) יהודית אורנשטיין, רקדנית (2) נתן אקסלרוד, פרטי ברמל (3) שושנה דמאר, זמרת (4) חיה

במקום זה, נא להדביק תמונה של ח" מועמדת.